Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1918 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 30 iunie 1955

Adunarea Mondială a Păcii și-a încheiat lucrările

Apelul de la Helsinki

Datorită eforturilor opiniei publice, pentru prima oară după zece ani, în condițiile unei lumi scindate șefii celor patru mari puteri se vor întîlni. Lumea întreagă își îndreaptă speranțele spre ei. Prima lor datorie este de a învinge neîncrederea reciprocă.

Adunarea Mondială a Păcii, care a reunit pe reprezentanții a 68 de țări, a creat certitudinea că, cu toate divergențele profunde și diversitatea opiniilor un acord asupra unor probleme importante poate fi realizat și numeroase probleme pot fi rezolvate astăzi prin tratative.

Opinia publică mondială s-a ridicat împotriva politicii de forță, împotriva blocurilor militare, împotriva cursei înarmărilor și a înspăimîntătoarei primejdii a războiului atomic.

Acordurile de la Geneva, încetarea războiului în Indochina, conferința de la Bandung, neutralitatea Austriei consfințită printr-un tratat, declarația de la Belgrad — toate acestea sînt roade ale trezirii opiniei publice care și-a găsit expresia în poziția guvernelor. În problema dezarmării și a armelor atomice care a rămas nerezolvată din cauza unor contradicții ireductibile pînă în prezent, punctele de vedere s-au apropiat atît de mult încît un acord nu mai este decît o chestiune de bunăvoință. În problema securității, principiile adoptate la conferința de la Bandung au arătat că pe un întreg continent colaborarea pașnică între țări cu orînduiri sociale diferite poate fi întemeiată pe concepții de felul acelora care au fost proclamate de China și India.

Adunarea de la Helsinki a demonstrat că dacă conferința celor patru va ține seama de opinia publică, ea va constitui o primă etapă în construirea unei Europe în care să fie garantată securitatea tuturor statelor europene în care acestea să pășească pe calea unei strînse colaborări economice și culturale. Această operă este legată de reunificarea Germaniei, în afara oricărei coaliții militare, a unei Germanii ferită de renașterea militarismului. Tot în acest spirit, conferința celor patru puteri are misiunea de a pregăti prin tratative evacuarea trupelor străine de pe insula chineză Taivan (Formoza). Conferința trebuie să vegheze la stricta respectare a acordurilor de la Geneva cu privire la Indochina. Ea trebuie să dea Organizației Națiunilor Unite posibilitatea de a dobîndi un caracter cu adevărat universal prin includerea Republicii Populare Chineze. Mai există însă forțe cărora le convine războiul rece și acționează împotriva unei apropieri între cele patru mari puteri. Adunarea de la Helsinki cheamă opinia publică a tuturor națiunilor lumii să se împotrivească acestor forțe și să sprijine pe participanții la tratative. Cauza păcii va fi pînă în cele din urmă încununată de succes dacă forțele iubitoare de pace, care au țeluri comune, și îndeosebi diferitele mișcări pentru apărarea păcii, marile organizații pacifiste de orientare creștină și social-democrată, vor întreprinde acțiuni unite pentru a risipi neîncrederea și a apăra pacea. Contradicțiile internaționale pot fi rezolvate, pas cu pas. Speranțele popoarelor pot fi împlinite.

Pentru recolte bogate – culturi bine îngrijite!

„METODELE înaintate pe care le-am întrebuințat la semănat nu pot să ne garanteze ele singure bogăția recoltei. Trebuie să continuăm munca, să dăm culturilor noastre — porumbului în special — putința de a-și folosi din plin hrana și apa care au fost asigurate prin lucrările de pînă acum. Acest lucru îl vom realiza prin îngrijirea culturilor".

Cuvintele acestea au fost rostite la o consfătuire de țăranul colectivist Csáki Emeric din Agriș, regiunea Baia Mare. Cît adevăr cuprind aceste cuvinte! Oare nu prin munca lui și a fiecărui țăran muncitor se realizează cele 10 milioane tone grîu și porumb? Tînărul Csáki Emeric a obținut anul trecut o producție de 6.500 kg. porumb la hectar. Nu numai el, ci și mulți alți fruntași ai recoltelor bogate — muncind pămîntul după regulile agrotehnicii înaintate — au obținut recolte bogate de porumb și de grîu, de cartofi, sfeclă și bumbac.

Rezultatele obținute de fruntașii în agricultură arată de ce rezerve nesecate dispune agricultura țării noastre pentru sporirea producției. Aceste rezerve pot fi și mai bine folosite acum, în munca de întreținere a culturilor. Îngrijirea culturilor la vreme asigură desfășurarea celorlalte lucrări din vară (recoltatul, dezmiriștitul, treieratul și arăturile adînci) în bune condițiuni, fără salturi, fără vîrfuri de muncă, fără irosiri de forțe.

În unele comune lucrările de recoltare au și început, în alte locuri — nu peste mult timp — secerișul va fi în toi. Faptul că întreținerea culturilor prășitoare se desfășoară paralel cu recoltatul păioaselor face necesară grăbirea lucrărilor de îngrijire a culturilor. Este bine ca la începerea recoltatului, majoritatea culturilor să fie prășite de acum, de două-trei ori.

Însuflețiți de organizațiile U.T.M., mulți tineri care muncesc în agricultură au înțeles importanța executării prășitului la vreme și pornind la muncă cu tragere de inimă, au obținut rezultate frumoase. La gospodăria colectivă „Maxim Gorki" din satul Tortoman, raionul Medgidia, utemiștii și ceilalți tineri au hotărît: la toate muncile agricole ce se vor desfășura de acum înainte și mai ales acum, la întreținerea culturilor, să participe tot tineretul, să nu lipsească nimeni. Utemiștii și-au propus să fie în primele rînduri la toate acțiunile, la toate inițiativele pornite în sprijinul grăbirii lucrărilor de întreținere a culturilor. Și s-au ținut de cuvînt. Cu sprijinul tineretului, gospodăria colectivă „Maxim Gorki" a terminat în scurt timp prașila I-a la porumb, la floarea-soarelui, bumbac, coriandru și grăbesc acum pentru terminarea celei de-a doua prașile. Fruntașii utemiști Aurel Bucur, Ion Cocoș, Maria Croitoru și alții s-au străduit să mobilizeze și pe ceilalți tineri, pentru ca împreună să poată întîmpina Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților cu noi succese în muncă.

Tinerii fruntași care au înțeles necesitatea executării prășitului ori de cîte ori este nevoie nu pot să se mulțumească numai cu realizările obținute de ei, ci trebuie să îndemne și pe alții să le urmeze exemplul. Mobilizați de organizațiile de bază U.T.M., tinerii țărani muncitori colectiviști, întovărășiți sau cu gospodării individuale trebuie să fie luptători neobosiți pentru extinderea inițiativei tinerilor colectiviști din Agriș — aplicarea agrotehnicii în mod exemplar la întreținerea culturilor. De asemenea inițiativa tinerilor din comuna Armășești — ajutorarea familiilor de tineri ostași, a văduvelor, bătrînilor etc. care nu au posibilități să-și lucreze pămîntul cu forțe proprii — este un bun exemplu de ceea ce poate face tineretul în vederea obținerii unor recolte bogate.

O altă acțiune care poate fi sprijinită cu succes de către tineri este combaterea rărițatului. Mai ales la prașila a doua, în unele părți se mai folosește încă rarița. Lupta împotriva acestei practici învechite și dăunătoare trebuie să fie susținută în mod deosebit de tineri. Este demn de urmat exemplul tinerilor din comuna Bîrlogu, raionul Costești, care din inițiativa organizației de bază U. T. M., au construit un postament pe care au așezat o rariță smolită deasupra căreia au scris „Dușmanul recoltelor" și alături, o prășitoare deasupra căreia au scris „Prietenul recoltelor". Această formă de agitație a contribuit ca numeroși țărani muncitori din comună să renunțe să mai folosească rarița și să o transforme în prășitoare.

Anul acesta, suprafețe însemnate de porumb și floarea-soarelui au fost însămînțate în cuiburi așezate în pătrat sau în rînduri drepte în vederea buchetatului. Acest fapt mărește posibilitatea mecanizării lucrărilor de întreținere a culturilor. Și aici tinerii își pot aduce cu prisosință contribuția. Stațiunea de mașini și tractoare din comuna Făcăeni, raionul Fetești, lucrează pe terenurile mai multor gospodării colective; în plan sînt cuprinse și sarcini de prășit. Tinerii tractoriști de la această stațiune au executat prașila I-a la gospodăria colectivă „23 August", din Făcăeni, pe întreaga suprafață însămînțată cu bumbac și pe cea însămînțată cu porumb în cuiburi așezate în pătrat dînd astfel posibilitate colectiviștilor ca în scurt timp să termine și prașila a II-a la porumb, floarea-soarelui și bumbac.

Organizațiile de bază U. T. M. din S.M.T. și gospodăriile de stat au datoria să arate tractoriștilor că dacă vor prăși mecanic cît mai multe hectare, vor contribui prin aceasta la realizarea planului lor și pe fel de lucrări, la realizarea a 1000 hantri anual cu fiecare tractor, pentru care trebuie să lupte fiecare tractorist.

Tinerii care muncesc pe ogoare au dovedit în repetate rînduri că știu să-și organizeze bine munca și pot obține rezultate bune. Și de data aceasta, cu experiența căpătată pînă acum și cu sprijinul celor vîrstnici și în primul rînd al comuniștilor, vor reuși să îndeplinească cu succes sarcinile.

Exemplul fruntașilor în agricultură și al tinerilor fruntași în muncă trebuie să fie urmat de toți ceilalți tineri. Cu sprijinul lor, al celor mai harnici, organizațiile U.T.M. pot să mobilizeze tot tineretul pentru urgentarea lucrărilor de întreținere a culturilor.

Miting în cinstea Congresului Mondial al Mamelor

In cinstea Congresului Mondial al Mamelor, mîine 1 iulie orele 18, la Arenele Libertății din Capitală va avea loc un miting la care vor lua cuvîntul reprezentante ale femeilor din diferite regiuni ale țării și delegate care vor participa la Congresul Mondial al Mamelor.

Va lua cuvîntul vicepreședinta Federației Democrate Internaționale a Femeilor, Dolores Ibarruri.

La acest miting sînt invitate să participe mame, muncitoare, intelectuale, gospodine din București și delegate din toate regiunile țării.

In întîmpinarea marii sărbători a tinereții

O mare demonstrație sportivă a tineretului școlar

Astăzi după amiază, începînd de la ora 16, se va desfășura pe stadionul „23 August" din Capitală o mare demonstrație sportivă cu prilejul serbării de sfîrșit de an școlar organizată în cinstea celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia. Un ansamblu alcătuit din 4.000 de pionieri, elevi și studenți din București va executa demonstrații de gimnastică de masă oferind timp de aproape două ore în 5 reprize un program deosebit de atractiv.

După demonstrație, la ora 18 va începe întîlnirea internațională de fotbal dintre echipa selecționată a asociației sportive Știința și echipa suedeză Hammarbi din Stockholm. Echipa oaspete este una din cele mai bune formații din prima ligă a campionatului Suediei.

Astăzi 30 iunie, în jurul orei 19,10, posturile noastre de radio vor transmite de la stadionul „23 August" din Capitală repriza a II-a a întîlnirii internaționale de fotbal dintre echipa selecționată a asociației sportive Știința și echipa suedeză Hammarbi din Stockholm. Transmisia se va face pe programul I.

Concurs de orientare turistică

Comisia de turism de pe lîngă Consiliul sindical al Regiunii Autonome Maghiare a organizat în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului un reușit concurs de orientare turistică de gradul II cu teme de noapte și de zi. La concurs au participat 6 echipe ale colectivelor „Progresul", „Recolta", „Voința", „Flamura Roșie" și „Avîntul" din Tg. Mureș, Reghin și Gheorghieni. Traseul concursului de noapte a fost de 12 km. iar al celui de zi de 14 km. La acest concurs a participat un număr însemnat de fete care au demonstrat hotărîre și curaj la trecerea obstacolelor ivite. Una dintre echipele feminine, „Recolta II", condusă de Kovacs Berta s-a clasat pe locul II lăsînd în urmă multe echipe de băieți.

De asemenea a fost organizat un concurs de orientare turistică de gradul I pentru femei.

Corespondent
PAUȘ ION

Noutăți din regiunea Oradea

☆ *Infrumusețarea locurilor natale a devenit o preocupare de seamă a multor tineri din orășelul Șimleu-Silvaniei. Ei au efectuat sute de ore de muncă voluntară la amenajările ce se aduc terenului sportiv. Cei din Goila — unul din cele mai îndepărtate sate din regiune — au lucrat la construirea unui gard în jurul școlii, iar cei din Pișcolt au efectuat cîteva sute de ore muncă voluntară pentru amenajarea unui parc în comună*

☆ *La sediul comitetului regional U.T.M.-Oradea sosesc mereu noi și noi daruri pe care tinerii din diferite locuri de muncă le-au pregătit pentru cei ce se vor întîlni anul acesta la Varșovia. Fetele din comuna Carastelec au brodat un frumos ștergar cu motive naționale, iar tinerii de la fabrica de sticlă „Pădurea Neagră" trimit la Festival obiecte din sticlă desenate cu multă măiestrie. Pionierii Școlii elementare nr. 3 din Salonta au confecționat din traforaj o casetă, iar pionierii din Oradea au sculptat din lemn diferite rame, au confecționat albume și numeroase obiecte de uz personal.*

Construiesc căminul cultural

Tinerii din satul Făcăeni, raionul Fetești, întîmpină cel de-al V-lea Festival prin numeroase acțiuni pentru înfrumusețarea comunei lor. În ultima vreme, de pildă, au amenajat prin muncă voluntară terenul comunal de fotbal, au îngropat stîlpii pentru electrificarea și radioficarea comunei pe o distanță de 1 km. Pe lîngă aceasta, pe ziua de 19 iunie, tinerii în frunte cu utemiștii au transportat prin muncă voluntară diverse materiale și scîndură pentru dușumeaua noului cămin cultural ce se construiește.

Corespondent
VASILE RISTOAE

Din R. P. Bulgaria a plecat Ștafeta Internațională a Păcii

SOFIA 29 (Agerpres). — La 28 iunie, din orașul Petrici s-a dat plecarea în Ștafeta Internațională a Păcii, organizată în cinstea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie de la Varșovia. În seara aceleiași zile, ștafeta a sosit la Sofia. Pe străzile capitalei bulgare mii de tineri și tinere au aclamat frenetic pe sportivii care purtau ștafeta.

În numele tineretului muncitor din Sofia, Stoian Dimitrov, secretarul organizației Uniunii Tineretului Popular al lui Dimitrov a orașului Sofia, a citit apelul adresat celui de al V-lea Festival Mondial. Printre altele în apel se spune: „Noi tineretul bulgar vrem să trăim în pace pentru a ne consacra toate forțele noastre binelui patriei, dezvoltării culturii, pentru fericirea omenirii".

În aceste zile Ștafeta Internațională a Păcii străbate orașele și satele bulgare, îndreptîndu-se spre Russe, unde va fi predată la 1 iulie tineretului romîn.

Intrecere șahistă

În cadrul competițiilor sportive organizate în cinstea Festivalului, în comuna Măxineni, raionul Brăila a avut loc de curînd un concurs de șah la care a participat un număr de 16 utemiști.

În comună s-a mai amenajat un teren de volei și a luat ființă o echipă de volei.

La reușita acestor acțiuni și-a dat tot sprijinul instructorul Nistor Gheorghe de la colectivul sportiv „Recolta". El a fost ajutat efectiv de către comitetul organizației de bază U.T.M. din comună.

Corespondent
PETCU GHEORGHE

Cu planul cincinal îndeplinit

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru). Numărul întreprinderilor care raportează cu îndreptățită mîndrie partidului și guvernului despre îndeplinirea cu multe luni înainte de termenul fixat a sarcinilor primului nostru plan cincinal crește cu fiecare zi.

Printre acestea se numără și întreprinderea metalo-chimică „Ludovic Minschi" din Tg. Mureș, cea de a 31-a întreprindere din regiune care și-a îndeplinit sarcinile privind producția globală prevăzută în planul cincinal.

Dobîndirea acestei mari victorii dovedește lupta însuflețită care a dus-o colectivul întreprinderii pentru mărirea productivității muncii, pentru ridicarea calității produselor.

Să lăsăm să vorbească faptele.

În 1950 în întreprindere erau numai 3 secții de prelucrarea materialelor, și acelea cu un randament destul de scăzut. Muncitorii nu aveau experiență în muncă. Mai tîrziu însă lucrurile s-au schimbat. Au început să se ridice noi clădiri necesare secțiilor turnătorie, chimică, bobinaj motoare etc. În acest interval de timp a crescut și numărul muncitorilor, atît al celor calificați cît și al fruntașilor în producție.

Azi numărul total al muncitorilor a sporit cu 266 la sută față de 1950.

Mărindu-se, fiind dotată cu noi utilaje și ridicînd în muncă oameni noi, întreprinderea metalo-chimică „Ludovic Minschi" din Tg. Mureș a ajuns să-și îndeplinească cu cinste sarcinile privind producția globală din planul cincinal. Productivitatea muncii față de anul 1951 a crescut cu 43 la sută, iar producția pe întreaga întreprindere s-a mărit de 3,5 ori. De asemenea, prețul de cost al produselor s-a redus simțitor.

La rezultatele obținute a contribuit din plin desfășurarea largă a întrecerilor socialiste, extinderea metodelor sovietice de muncă Bicov-Bortkevici, Kolesov și altele.

Alături de cei 40 de muncitori ca Roman Ștefan, Grünes Iosif, Kohn Andrei, Baboș Francisc și alții care lucrează în contul anilor 1959—1960 se numără și utemiștii Kiss Bela și Oană Constantin. Au contribuit de asemenea la rezultatele obținute cele 14 brigăzi de tineret, care și-au depășit cu regularitate planurile de producție în fiecare lună.

La secția bobinaj motoare, brigada condusă de Czitrom Ioan și-a realizat planul cu 140 la sută, iar cea condusă de Berei Ana cu 186 la sută.

În cinstea celui de-al V-lea Festival Mondial de la Varșovia și a zilei de 23 August muncitorii tineri și vîrstnici din această întreprindere luptă pentru a realiza o continuă perfecționare a metodelor de lucru, pentru a adăuga la succesele obținute noi realizări.

Însemnări

S-a întors o fată în sat...

Din Munteni a plecat acum vreo patru ani o fată către școală. Patru ani a învățat Margareta Lupu la Școala agricolă din Tecuci. S-a numărat printre cele mai harnice eleve din școală. Astă toamnă Margareta s-a întors în sat. Visul ei — să devină agronom — se împlinise...

— Greu, greu, dar oamenii se dau pe brazdă, tovarășe președinte! Gunoiul nu-l mai duc la ripă... Aruncîndu-l, se pierdea un bun de preț. I-am luat la zor pe Marcel Turcu, Vasile Balcu și Ion Dan pentru asta și s-au cam supărat. Auzi dumneata, să-mi spună ei că n-au ce face cu gunoiul, că nu le folosește la nimic de-l duc pe cîmp?! Dar n-au avut încotro, tot l-au dus, m-am ținut scai de ei.

...În iarnă, cînd ogoarele erau acoperite cu zăpadă, Margareta Lupu pregătea cu oamenii recolta anului viitor. A organizat consfătuiri și convorbiri cu fruntașii recoltelor bogate, astfel ca experiența lor să se răspîndească larg. Țăranii muncitori Iancu Ivan și Ion Cimpoca pot să ne vorbească mai mult despre aceasta.

— Păi, agronomul mi-a zis să le vorbesc celor din comuna mea cum am obținut 3.200 kg. porumb boabe la hectar. N-a fost chip și am vorbit. Tii, ce de lume venise! își amintește Iancu Ivan.

În comună s-au organizat astă iarnă mai multe cercuri și cursuri agro-zootehnice. De cursul agro-zootehnic de masă de la întovărășirea agricolă „2 Octombrie" din satul Munteni a răspuns tovarășa Margareta Lupu. Toate lecțiile au fost predate la timp, iar cursanții au pornit în primăvară bine pregătiți la muncile agricole.

Ultimele urme de zăpadă se pierduseră de mult. Se făcuse vreme bună, călduroasă. Margareta s-a sfătuit cu cei mai vîrstnici din comună cînd să pornească semănatul porumbului. A ținut seama și de experiența lor bună de ani de zile... S-au luat atunci angajamente să se însămînțeze porumbul în cuiburi așezate în pătrat.

Printre cei ce se angajaseră să semene porumb în pătrat se număra și țăranul muncitor Ion Postolache. Margareta s-a dus dis-de-dimineață pe ogorul lui. Cînd a ajuns, a stat o clipă în loc. Ion Postolache nu semăna porumbul după cum făgăduise.

— Nu-i nimic, de-abia a început, gîndi ea. O să-l fac să înțeleagă cît are de cîștigat dacă ascultă știința. .

Au stat apoi de vorbă. Ion Postolache găsea felurite motive:

— N-am marcator și nici vreme să-l fac. Decît să zăbovesc...

— Descurcăm noi treaba, dacă asta-i pricina — îl îndemnă fata.

Gospodăria colectivă „Calea spre socialism" din comună i-a împrumutat un marcator.

Pe ogorul arat adînc din toamnă Ion Postolache a semănat porumb în cuiburi așezate în pătrat și acum mare îi e mulțumirea.

După el, mulți oameni din Munteni și-au respectat angajamentul și au semănat porumbul în cuiburi așezate în pătrat. Constantin Turcu, Ion Costandache, Iancu Turcu, Ștefan Pocovnicu, Maria Scorța și Iorgu Costache se numără printre aceștia.

Suprafețele pe care s-a pus porumbul în cuiburi așezate în pătrat, întrec 100 de hectare.

Și acum, cînd culturile s-au dezvoltat bine, la Munteni sînt plivite, boronite și prășite sute de hectare... Se vestește rod bogat și-i mai mare bucuria în rîndul sătenilor.

La aceasta a contribuit și o utemistă întoarsă în satul ei după terminarea școlii, agronomul Margareta Lupu...

Corespondent
AURELIAN AXENTE

Scrisori de pe șantierele naționale ale tineretului (VIII)

FESTIVALUL din CABANĂ

Șantierul nu-i o alee înflorită — asta o știe oricine. E greu uneori; nu-s unelte destule, pămîntul e pietros, altădată plouă și-i noroi... Mă rog. Seara te culci obosit și — culmea — se întîmplă să visezi că n-ai îndeplinit norma. Nu-i operă de cît la radio, nu-s încă fete să le inviți la plimbare sub clar de lună prin locurile astea minunate... Și, totuși, oamenii vor să trăiască frumos. Sutele de tineri găsesc însă leac împotriva plictiselii, împotriva oboselii și a dorului de casă.

E duminică, mult așteptata duminică — și, ca un făcut — toată noaptea și apoi dimineața a plouat, cînd mărunt și des ca o pînză de apă, cînd cu stropi mari, care băteau darabana pe acoperișurile barăcilor. În tabăra de la Pod-Jiu, băltoacele, prin prezența lor continuă și implacabilă, trezeau furia brigadierilor care clădiseră o săptămînă întreagă speranțe pentru această zi. Cîteva rațe ale localnicilor își plimbau legănat satisfacția sgomotoasă pentru această baie neprevăzută sporind ciuda băieților.

De odată, de undeva din spatele cabanelor, s-au auzit urale. Peste un sfert de oră, la conducere a năvălit Dumitru Pisău din brigada I-a. Deși afară era frig, mînecile-i erau ridicate pînă la cot, să i se vadă ceasul mare, de arbitru. Din ușă, a anunțat: 1—0 pentru brigada a VI-a! Repriza a doua a meciului de fotbal între brigăzile a V-a și a VI-a a durat 50 de minute. 5 minute de grație a acordat arbitrul așa, de la el, pentru ca brigada a V-a să aibă încă o șansă — sau, cine știe, poate pentru ca a VI-a să se poată dovedi fruntașă și la sport!

Plouă? Și ce-i dacă plouă? Se poate admite ca o simplă ploaie să strice duminica brigadierilor?

În timpul meciului, brigadierul de serviciu — un flăcău înalt, cu părul zburlit — a improvizat o sală de spectacole. Scenă nu-i, deocamdată. În cabana cantinei, mesele au fost date pe lîngă pereți, scaunele așezate în rînduri. Cîteva cearceafuri improvizează cortina: brigada I-a din Ploești și-a înjghebat o echipă artistică.

Ca prin minune, tocmai azi au sosit în tabără, într-un grup de noi veniți din regiunea Arad, și cei doi veri Achim — unul cu vioara, altul cu un instrument asemănător chitarei. În timp ce fericiții stăpîni ai instrumentelor dormeau, băieții au început să le dea tîrcoale încercînd, sfioși, să închege o melodie cu puținele lor cunoștințe de artă interpretativă. Oacheșii arădeni au înțeles just imperioasa „comandă socială", s-au trezit și au început să dea ajutor la repetiția „echipei artistice".

De fapt, activitatea cultural-artistică încă n-are destul un caracter de masă. Ilie Crîntoiu a susținut singur majoritatea programului: el a cîntat, el a recitat, dacă nu mă-nșel a și jucat. Nici programul n-ar rezista poate la o analiză mai severă — e adevărat că au fost niște cîntece populare frumoase, dar scheciurile erau cu mai puțin haz; a plăcut jocul de pe malurile bătrînei Prahove, însă romanța părea îngropată de cine știe cîți ani... Totul cere o concluzie firească: acesta e un început. Bineînțeles, se poate și mai bine. Pentru asta, fiecare brigadă poate să-și alcătuiască o echipă artistică și din toate acestea să se formeze o echipă a șantierului. Dar...

Pe urmă, băieții — care așteptaseră cuminți pe scaune, cu mîinile proptite pe genunchi și cu o undă de rîs în ochi orice prilej de a face haz — au început să se împrăștie. Cîțiva ajunseseră de-acum afară posomorîndu-se la priveliștea înserării și a cerului înnourat. Pe unii de la ușă, pe alții din curte, i-au întors acordurile muzicii. N-au trebuit nici trei minute pentru ca scaunele să fie adunate pe mese și să înceapă un joc îndrăcit.

În prima pauză dintre jocuri nu mai era nici urmă de plictiseală. Geamurile s-au sguduit de un „de trei ori ca la brigadă, hei rup, hei rup, hei rup, bummm!" — în cinstea brigăzii care a prezentat programul. Și cînd a început al doilea joc — în cinstea brigăzii fruntașe a sectorului — băieții aceștia aspri și veseli n-au vrut să înceapă jocul pînă n-a venit și responsabilul, tovarășul Grigore Iofcea, secretarul U.T.M. al sectorului. Grigore stătea rezemat de un perete — acuma nu că nu i-ar plăcea jocul, dar de-acolo putea să-și privească băieții într-un fel numai al lui. Pe loc, totuși lăsînd orice solemnitate la o parte, într-un colț al sălii s-a efectuat un schimb de încălțăminte între tovarășul Grigore, care a cedat cizmele lui înalte, și Ion Gîrbăceanu, un băiețandru zvelt, de 18 ani și mare meșter la joc, ai cărui bocanci grei împiedicau farmecul mlădierilor pe care se pregătea să le execute în centrul unui larg cerc de spectatori.

.. Și pentru ca nimeni să nu-și îngăduie vreun act de indisciplină și totul să decurgă în cea mai perfectă ordine, Ion Irinescu — mezinul taberei, cu statura lui de Statu-Palmă-Barbă-Cot și cu impunătoarea vîrstă de 17 ani declarată — a arborat niște epoleți de carton și a pornit să se plimbe prin cantina devenită sală de spectacole și reuniuni, înarmat cu o pușcă de lemn. Cît farmec avea această ciudată îmbinare între permanenta lui gravitate de brigadier, conștient de misiunea pe care o îndeplinește și această impetuoasă izbucnire de copilărie!

(Poate pentru că n-au fost în stare să-și stăpînească emoția, l-au azvîrlit băieții de trei ori pînă-n tavan, nestăviliți în dragostea lor pentru întreaga lume în general și pentru „micul brigadier" în special).

Cînd s-a terminat „festivalul" — cum le place băieților să spună — putea să vină o săptămînă cît de grea, brigadierii aveau putere s-o primească, atîta putere...

Da, oamenii vor să trăiască frumos. La Tismana a poposit, într-o obișnuită seară de vineri, caravana cinematografică. Băieții s-au strîns în jurul mașinii cercetînd afișele lipite deasupra și descifrînd inscripțiile de pe aripile motorului, abia așteptînd să se întunece. Cînd s-a întunecat, cei cîțiva nori care și-au scuturat aripile deasupra „cinematografului în aer liber" din poiană i-au făcut să-și evacueze scaunele doar pentru 10 minute și să se întoarcă apoi mai hotărîți să vadă filmul. La Bistrița există un patefon cu cîteva plăci — atît de des ascultate, încît s-au uzat. Apoi, nu mai sînt nici ace... Nu-i nimic, nici asta nu-i grav, pînă va pleca tovarășul responsabil în oraș să aducă altele se cîntă din solz de pește, din fluer, din gură... Important e că se cîntă.

Iar sport nu se face numai la Pod-Jiu. Există un campionat de volei și de fotbal al complexului, ziarul șantierului publică cu consecvență clasamentele sectoarelor. Cîteodată arbitrează însuși inginerul Vasiliu, șeful complexului, fotbalist pasionat încît să încerce numai cineva să frîneze activitatea sportivă... Portarul echipei, Vasile Gherășoiu, face regulat antrenament cu tîrnăcopul. Ion Golea-nu, fundaș de înaltă clasă, cu argumentul „nu vreau to... că-s brigadier..." n-a vrut să părăsească șantierul pentru „un serviciu bun" pe care i l-a oferit, vînt și poate speriat de perspectiva debutului, antrenorul unei echipe avansate.

Băieții trăiesc mereu mai frumos. Un grup din brigada lui Bucșeanu a fost în excursie prin munții care au prins viață oastea lui Tudor. Au făcut fotografii — să vadă și alții cum trăiesc ei. Cluburile, colțurile roșii au prins să răsară ca din pămînt. La Pod-Jiu au venit 500 de volume. La Bistrița se instalează, chiar pe șantier, în baracă, un autentic magazin „Librăria noastră", cu un vînzător permanent și doi instructori de popularizare care vor bate drumurile pe la celelalte șantiere.

La atîtea dovezi ale acestei dragoste pentru frumos nu există decît o singură concluzie firească: florile. Florile de cîmp de pe fiecare masă din cantina de la Tismana, trandafirii și ghirlandele lungi de frunze de nuc ce împodobesc tabăra de la Bistrița, florile pe care brigadierii, nemărturisit, le iubesc atît de mult. Și, dacă vreți, ca o supremă dovadă a dragostei pentru prospețime, frumusețe, tinerețe — o frunză, o simplă frunză, verde, mereu alta, nouă, care acoperă capacul obișnuit, negru, al unei călimări, care așteaptă pe masă, alături de două tocuri, pe băieții care vor să scrie acasă, părinților, prietenilor, fetelor dragi...

ILEANA RACOVIȚA

Tg. Jiu, iunie.

Cartea – prieten și sfătuitor al tineretului

Nu de mult se adunaseră la Medgidia toți bibliotecarii sătești din regiunea Constanța pentru a discuta pe larg problemele activității lor, pentru a-și împărtăși unii altora experiența de muncă. Cei mai mulți dintre ei sînt utemiști și, cum era și firesc, una din problemele cele mai viu discutate a fost aceea a concursului pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea".

La noi la Negru Vodă — spunea utemistul Ion Tănase, responsabilul bibliotecii raionale — am organizat o largă popularizare a concursului în rîndul tineretului. Astfel, în sala de lectură a bibliotecii raionale, am organizat un stand cu cărțile prevăzute pentru concurs. Zilnic folosim stația de radioficare și popularizăm concursul, citind pasagii din Hotărîrea Biroului C.C. al U.T.M., din regulamentul concursului, recenzii ale cărților etc. Utemiștii au confecționat afișe scrise cu mîna și le-au afișat la locuri vizibile. La sediile organizațiilor de bază U.T.M. s-au așezat standuri cu cărți. In unele organizații de bază U.T.M. s-au prelucrat în adunări deschise Hotărîrea Biroului C.C. al U.T.M., regulamentul concursului și listele bibliografice cu cărți. Și roadele acestor pregătiri nu s-au lăsat mult așteptate. S-au și înscris de acum 57 participanți la concurs. Printre aceștia îl găsești și pe țăranul muncitor Petre Burlacu, care, deși e trecut de mult de anii tinereții, a ținut cu tot dinadinsul să citească și el cărțile indicate. Iar cînd unii tineri i-au amintit în glumă că e un „tînăr" prea tomnatec, el s-a uitat la ei cam burzuluit și le-a răspuns cu tîlc: „Lasă, că mai vorbim noi cînd s-or da primele insigne!" Și n-ar fi de mirare ca Petre Burlacu să se numere printre primii purtători ai insignei în Negru Vodă. Și discuțiile dintre bibliotecari deveniră tot mai interesante. Fiecare era dornic să vorbească despre realizările obținute, despre inițiativele avute; fiecare dorea să afle cum au învins alții piedicile și greutățile de care s-a lovit și el.

...Comitetul regional U.T.M. Constanța, încă de la început, s-a ocupat cu spirit de răspundere de organizarea concursului permanent pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea". Au fost create de acum comisiile de concurs regională, raionale și 93 de comisii locale în întreprinderi, comune și sate. Tovarășii știu că de felul cum vor munci comisiile locale de concurs depinde în mare măsură antrenarea tineretului în cadrul concursului. De aceea, în cele mai multe locuri, la constituirea comisiilor locale s-a ținut seama ca în componența lor să intre oameni competenți în munca cu cartea, oameni care iubesc literatura și care au dovedit că sînt neobosiți în răspîndirea cărților în rîndul tineretului. Din comisia locală pentru concurs din Adam Clisi, de pildă, fac parte Anca Popescu — profesoară, Simion Jianu — profesor, secretarul organizației de bază U.T.M. din sat, Paula Tomescu — educatoare la căminul de copii și alții. Comitetul regional U.T.M. în colaborare cu C.L.D.C., biblioteca centrală regională și secția culturală a consiliului sindical regional au luat măsuri în vederea organizării unei largi acțiuni propagandistice menite să facă cunoscute tineretului condițiile de participare la concurs. Astfel, în afară de adunările generale de U.T.M. deschise, în cadrul cărora se prelucrează Hotărîrea Biroului C.C. al U.T.M., regulamentul

Preocuparea comitetului regional U.T.M.-Constanța pentru organizarea concursului „Iubiți cartea"

concursului și listele bibliografice de cărți, s-au tipărit afișe cuprinzînd chemări și îndemnuri către tineret de a participa la concurs, s-au multiplicat și trimis bibliotecilor recenzii asupra multora din cărțile prevăzute pentru concurs, s-au luat măsuri ca în toate vitrinele librăriilor, în săli de lectură și la biblioteci să se organizeze standuri cu cărțile prevăzute pentru concurs, în programele stațiilor locale de radioamplificare s-au inclus emisiuni speciale despre concursul „Iubiți cartea", în numeroase gazete de perete și de stradă au și început să apară articole despre concurs, liste de cărți, scurte recenzii etc.

Toate acestea au avut menirea să stîrnească interesul masei de tineri. Pînă acum, în întreaga regiune, s-au înscris ca participanți la concurs peste 1750 tineri muncitori, elevi, tineri de la sate, etc.

O orientare justă a avut comisia regională de organizare a concursului dînd atenția cuvenită muncii de popularizare a concursului la sate, în rîndul tineretului. Pentru a atrage tineretul de la sate să participe la concurs, s-au luat și alte măsuri pe lîngă cele propagandistice. Se dă o mare atenție organizării cercurilor de citit care vor ajuta mult pe tinerii de la sate în înțelegerea justă a conținutului cărților citite, suplinind totodată lipsa multor cărți prevăzute pentru concurs, care se găsesc într-un număr destul de redus în unele biblioteci sătești. Au început să fie folosite tot mai des diferitele manifestări ale tineretului de la sate — adunări, șezători, hore, reuniuni tovărășești — la care se citesc recenzii și prezentări de cărți prevăzute pentru concurs.

Inceputul de muncă bun și rezultatele obținute pînă acum în organizarea concursului „Iubiți cartea" ar fi fost cu mult mai de seamă dacă comitetul regional și comitetele raionale U.T.M. din regiunea Constanța ar fi preîntîmpinat unele lipsuri. Așa, de pildă, nu toți activiștii au fost îndrumați să se ocupe cu atenție de organizarea concursului în locurile unde merg. Din această pricină unii activiști neglijează această sarcină importantă considerînd probabil că ea revine doar activiștilor care muncesc în domeniul propagandei și agitației.

Odată cu începerea organizării concursului, a ieșit la iveală modul defectuos cum se făcea pînă acum aprovizionarea cu cărți a bibliotecilor sătești, faptul că la sate se trimiteau încă puține cărți de literatură valoroase, cerute de tineri sau că într-un loc se trimetea un stoc prea mare și în alte locuri deloc. Astfel, la biblioteca din Negru Vodă lipsesc 4 din cărțile obligatorii, la biblioteca sătească din Cobadin lipsesc 2 din cărțile obligatorii ș.a.m.d.

Dacă s-a dat mai multă atenție popularizării și organizării concursului la sate, în schimb mai mică a fost preocuparea în ce privește întreprinderile. Așa se explică de ce la I.M.U.-Medgidia, doar 40 de tineri din cîteva sute s-au înscris ca participanți la concurs. Situația nu e cu mult mai bună nici la fabrica de ciment Medgidia, la Atelierele C.F.R. Palas, la fabrica de ciment Cerna-Vodă și în alte întreprinderi.

Din cauză că n-au fost îndrumați la timp, mulți bibliotecari — acolo unde nu se creaseră încă comisiile locale pentru concurs — nu știau ce îndrumări să dea tinerilor care veneau la ei să le ceară lămuriri manifestîndu-și dorința de a participa la concurs. Dacă s-ar fi luat mai din timp măsurile cuvenite pentru instruirea tuturor bibliotecarilor și a secretarilor organizațiilor de bază U.T.M., asemenea lucruri nu s-ar fi petrecut.

Printre măsurile ce se impun a fi luate de urgență este aceea a aprovizionării cu cărțile prevăzute pentru concurs a bibliotecilor, în primul rînd a celor de la sate, unde se face mai mult simțită această lipsă. Este justă măsura luată de comisia regională de a identifica bibliotecile cărora le lipsesc aceste cărți. Ea însă nu poate să se rezume doar la atît, ci trebuie făcut tot posibilul pentru a trimite bibliotecilor cărțile care le lipsesc.

Este foarte necesar ca organizațiile de bază U.T.M. să îndrume pe tinerii participanți la concurs pentru a-și cumpăra cărțile din bibliografie, ajutîndu-i astfel să-și creeze biblioteci personale — comori de neprețuit care le vor fi de ajutor în întreaga lor viață și muncă.

Aportul activiștilor utemiști în organizarea și desfășurarea concursului va putea fi sporit considerabil dacă toți activiștii vor primi sarcini concrete privind ajutorul ce trebuie dat acolo unde merg pentru buna organizare și desfășurare a concursului, cît și sarcina de a se număra printre primii înscriși la concurs și apoi printre primii purtători ai insignei „Prieten al cărții".

Paralel cu munca de lămurire a tineretului despre necesitatea și importanța participării la concurs, va trebui dusă muncă de lămurire cu fiecare tînăr înscris pentru ca să înțeleagă că este necesar nu să „înghită" într-un timp record cărțile prevăzute pentru concurs, ci să citească cu atenție fiecare carte, cele citite anterior eventual să le recitească, pentru a reține din cărțile citite esențialul, învățămintele prețioase care-i vor fi de un mare ajutor nu numai în obținerea insignei, ci mai ales în întreaga sa muncă, în comportarea sa în viață, în formarea caracterului său, a conduitei sale morale. În acest sens, pentru tinerii cititori începători — mai ales la sate — este necesar să se organizeze cît mai des recenzii, scurte prezentări de cărți, discuții asupra cărților citite, ajutîndu-i astfel să poată reține esențialul din fiecare carte citită.

Munca de organizare a concursului permanent pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea" a început. Organizarea comisiilor pentru concurs, popularizarea concursului, înscrierea tinerilor pentru a participa la concurs sînt doar începutul. Și în regiunea Constanța — cu unele lipsuri avute — acest început este bun. Însă trebuie să ne fie clar că organizarea concursului nu este o campanie, că munca nu se poate limita la organizarea comisiilor și la unele acțiuni propagandistice, că mobilizarea tineretului în cadrul concursului este o sarcină permanentă a întregii noastre organizații. Depinde acum de hotărîrea și perseverența organizațiilor U.T.M. ducerea acestui început bun pînă la capăt. De felul cum vor munci ele depinde antrenarea masei tineretului în cadrul concursului, de munca organizației noastre depinde succesul concursului, care nu are limită în timp și care trebuie să ducă acolo ca zi de zi tot mai mulți tineri să-și facă din cărți prieteni, povățuitori nedespărțiți.

SAVIN STELIAN

Colțul științei — Razele invizibile

Cînd reporterul a intrat în camera de lucru a fizicianului, l-a găsit examinînd un vechi document istoric. Savantul a fost acela care a deschis discuția.

— Iată — spuse el... In actul acesta scris în urmă cu cîteva sute de ani lipsesc numeroase cuvinte și cifre iar cercetătorii de la Institutul de istorie ne roagă să-l ajutăm să-l descifreze.

— Dar cum poate ajuta fizica pe cercetătorii istoriei? — întrebă nedumerit reporterul.

— Veți vedea îndată. Vă propun să asistați la operația de reconstituire a acestui manuscript cu ajutorul razelor ultraviolete.

Iată-ne în laborator. In camera de fotografiere mică, fără nici o fereastră și căptușită cu faianță, erau o mulțime de vase și sticle, reflectoare și aparate optice. Foaia de pergament ștearsă și îngălbenită fu prinsă de o placă nichelată. Un dispozitiv complicat ținea deasupra un aparat de fotografiat și un reflector.

— Puneți, vă rog, ochelarii de soare, căci razele ultraviolete fac rău ochilor — spuse profesorul.

Se stinse lumina. Se auzi un țăcănit. Peste puțin timp lumina se aprinse din nou.

— Operația a decurs în cele mai bune condițiuni — spuse profesorul. Dumneavoastră însă nu ați putut vedea nimic, pentru că am fotografiat manuscriptul la lumina neagră. Cu lumina obișnuită n-aș fi obținut de la el mai mult decît o simplă fotocopie.

Cînd, în sfîrșit, clișeul fu developat, reporterul văzu cu mirare apărînd pasagii întregi de scris vechi, acolo unde înainte era numai o foaie de pergament îngălbenită de vreme. Asistase la o nouă „minune" a științei moderne. Lumina ultravioletă („neagră") smulsese trecutului încă una din tainele sale.

...Pentru ca să lucrăm cu razele ultraviolete — începu profesorul explicația — este necesară în primul rînd o optică de cuarț. Cuarțul este o sticlă foarte curată, care lasă să treacă razele ultraviolete și se prepară din nisip topit fără nici un alt adaos.

Dar ce este „lumina neagră"? Ca și lumina albă vizibilă, ca și undele de radio, ea este o radiație electromagnetică. Să presupunem că am putea, după voința noastră, să facem ca undele emise de o stație de radio să fie din ce în ce mai scurte. Micșorînd din ce în ce lungimea de undă, la un moment dat stația va emite raze infraroșii, raze de căldură. Continuînd să emită unde din ce în ce mai scurte, postul va emite raze vizibile, luminoase, întîi roșii, apoi galbene, portocalii, verzi, albastre, indigo, violete. La unde și mai scurte, lumina dispare iar. Acum postul emite raze ultraviolete — „lumina neagră".

In practică, stația de emisie, presupunînd că ar fi una excepțională, nu va reuși să emită raze luminoase vizibile și nici ultraviolete. În locul postului de emisie, cu ajutorul unei prisme se descompune lumina albă a soarelui în toate culorile curcubeului.

Razele ultraviolete sînt invizibile și foarte „energice". Ele atacă ochii și inegresc pielea de pe corp. Soarele emite o cantitate uriașă de raze ultraviolete, care în cea mai mare parte, din fericire, sînt absorbite în atmosferă.

Razele ultraviolete se produc artificial, la descărcările electrice în tuburi cu vapori de mercur în care caz se produce și o lumină galbenă-verzuie.

Se mai produc raze ultraviolete, în mod cu totul nedorit, la sudura electrică. De aceea, pentru a-și feri ochii, sudorul trebuie să țină în fața ochilor o mască de sudură, care are o sticlă opacă la razele ultraviolete (un filtru negru).

Intrebuințările razelor ultraviolete sînt numeroase și importante. Ele au o acțiune distrugătoare asupra microbilor. Această proprietate a lor este folosită la sterilizarea diferitelor alimente.

Razele ultraviolete impresionează puternic placa sau filmul fotografic. De aceea, pe munții înalți, unde aerul rar lasă să treacă multe raze ultraviolete care vin de la soare, obiectele de fotografiat se expun într-un sfert sau o treime din timpul normal.

Razele ultraviolete electrizează aerul. Astfel, la înălțimi mari, de la 100 km. în sus, razele ultraviolete provenite de soare dau naștere la niște straturi de aer electrizat care reflectă undele emise de posturile de radio și le fac să nu se piardă în spațiul interplanetar. In felul acesta, ele ajută la stabilirea legăturilor radiofonice la distanțe mari.

Imaginea unui obiect obținută la lumina ultravioletă arată altfel decît cea observată la lumina vizibilă. Aceste imagini se obțin cu ajutorul fotografiei, deoarece, spre deosebire de ochiul omului, filmul fotografic „vede" lumina neagră. Reconstituirea manuscriptelor reprezintă aplicații ale fotografiei cu raze ultraviolete.

Cea mai interesantă aplicație tehnică a fosforescenței o constituie „lumina rece", care se obține în tuburi de sticlă unde are loc o descărcare electrică în vapori de mercur; ele sînt vopsite pe dinăuntru cu un strat de substanțe fosforescente. Descărcarea în mercur produce razele ultraviolete. Acestea provoacă fosforescența substanțelor de pe pereți care, la rîndul lor, dau o lumină albă, plăcută, apropiată de lumina zilei. Tuburile cu „lumina rece" consumă de cinci ori mai puțin curent electric decît becurile obișnuite.

In carlinga avioanelor se află o mulțime de cadrane indicatoare ale aparatelor de bord. In zborul de noapte, ele sînt foarte necesare. Pentru a putea fi văzute și a păstra totodată ochiul acomodat la lumina slabă de noapte, cifrele și acele indicatoare sînt vopsite cu substanțe fosforescente și iradiate cu o lampă care produce raze ultraviolete.

Celălalt domeniu de radiații invizibile despre care am vorbit mai înainte, infraroșul, este constituit de razele de căldură. Dacă, cu ajutorul prismei de care vorbeam, descompunem lumina albă a soarelui, vom avea pe de o parte, dincolo de violet — raze ultraviolete, de cealaltă parte, dincolo de roșu — niște raze de căldură invizibile, raze infraroșii.

Orice corp emite raze infraroșii, chiar la temperaturi scăzute. Cu ajutorul dispozitivelor și filmelor speciale, putem fotografia în întuneric complect, cu condiția ca obiectele să fie suficient de „calde", să emită deajuns infraroșu.

In procesele de fabricație în bandă se întrebuințează uscătorii formate dintr-un tunel ai cărui pereți sînt acoperiți cu reflectoare infraroșii. Astfel, uscarea se face rapid, în ritmul benzii. In acest fel, se usucă lacul de pe automobile, cleiul la piesele lipite etc.

Pentru fotografierea unor întinderi de pămînt, în special la munte, se întrebuințează filme de infraroșu, razele infraroșii care vin de departe fiind prea puțin absorbite de atmosferă sau ceață. Se pot face sisteme de comandă automate sau de alarmă, cu o rază infraroșie și o celulă fotoelectrică. Cînd un corp oarecare întrerupe raza infraroșie, aceasta nu mai „luminează" celula care dă alarma. Sistemul este complect invizibil.

O aplicație interesantă este un aparat care permite vederea de noapte la depărtări destul de mari, în întuneric complect, cu ajutorul radiației invizibile, infraroșii.

In sfîrșit, voi menționa că există numeroase cazuri în care ușurăm vindecarea unor boli cu ajutorul căldurii. Or, sursa de căldură cea mai ușor de mînuit este tocmai un reflector de infraroșu.

În viitor ne putem aștepta să vedem o aplicare din ce în ce mai largă a radiațiilor de care am vorbit atît în tehnică, cît și în medicină.

...Terminîndu-și scurta dar interesanta expunere despre razele invizibile, fizicianul s-a uitat la ceas și a tresărit:

— E ora 10, și peste 15 minute îmi sosesc doi colegi să facem împreună o nouă experiență.

Reporterul își strînse notițele, mulțumi fizicianului și înainte de a pleca spuse:

— Aș dori să vă mai vizitez, să împărtășiți tinerilor noștri cititori și alte lucruri interesante din domeniul fizicii.

— Cu cea mai mare plăcere. Dar acum mă scuzați că nu vă conduc. De altfel nici nu-i necesar. Razele invizibile sînt o gazdă bună. Vă deschid ele automat ușa, în locul meu...

C. BERCEA

O expoziție a luptei pentru pace

CLUJ (de la corespondentul nostru). De curînd, în incinta muzeului de artă din Cluj s-a deschis expoziția de lucrări plastice avînd ca temă lupta pentru pace. Lucrările expuse sînt creații ale artiștilor plastici romîni și maghiari și oglindesc momente diferite din viața poporului.

Intîlnim la această expoziție lucrări inspirate din munca pașnică constructivă ca: „Cerc agrotehnic" de Crăciun Eugen, „Fabrica de zahăr din Tîrgu Mureș" și „Hidrocentrala nouă" de Nagy Imre. Alături de acestea, expoziția cuprinde un mare număr de lucrări care amintesc ororile războiului și ale prigoanei fasciste. Printre ele sînt: „Deportarea" de Darko László, „Execuție în Maramureș" de Boros Lajos, „După bombardament" de Sima Ioan, afișul lui Horák Iozsef, „Nu uita".

In fotografie: afișul „Nu uita". In prim plan se vede o mamă cu un copil în brațe schițînd un gest de apărare. Pe zidul închisorii se profilează umbra sinistră a jandarmului fascist. Afișul constituie o vibrantă pledoarie în apărarea vieții copiilor noștri împotriva celor dornici de noi măceluri.

Programul disciplinelor la examenul de admitere în învățămîntul superior în anul școlar 1955—1956

Limba și literatura maghiară

LIMBA MAGHIARĂ

Importanța lucrării lui I. V. Stalin: „Marxismul și problemele lingvisticii".

Vocabularul. Componența vocabularului: fondul principal de cuvinte și vocabularul schimbător. Imbogățirea vocabularului limbii maghiare prin formarea cuvintelor noi.

Fonetica. Sunetele: vocalele, consoanele. Armonia vocală. Asimilarea consoanelor. Despărțirea cuvintelor în silabe. Aplicații ortografice.

Morfologia. Verbul și felurile lui: timpurile; formele de conjugare; modurile verbale; prefixele verbale. Substantivul. Formarea substantivelor. Adjectivul. Formarea adjectivelor. Comparația adjectivelor. Numeralul. Felurile pronumelui. Adverbul. Articolul. Conjuncția. Cuvintele „modificatoare" (a módosító szó).

Sintaxa. Clasificarea propozițiilor. Predicatul și subiectul. Complementul direct și complementele circumstanțiale. Atributul. Felurile frazei. Propozițiile principale și cele secundare.

LITERATURA MAGHIARĂ

Inceputurile culturii maghiare. Primele manuscrise în limba latină și limba maghiară. Balássi Bálint. Zrinyi Miklós. A Kuruc-kor költészete. Literatura iluminării din sec. XVIII-lea. Activitatea lui Kazinczy Ferenc, lupta dusă de el pentru primenirea limbii. Csokonai Vitéz Mihály. Katona József: Bánk-bán. Kölcsey Ferenc. Vörösmarty Mihály. Literatura ardeleană din perioada Reformei (Bölönyi Farkas Sándor, Kriza János). Caracterul democratic, popular și revoluționar al poeziei lui Petőfi Sándor. Literatura în perioada despotismului. Arany János (poezia lui epică și lirică). Activitatea literară a lui Jókai Mór. Caracterizarea literaturii din perioada compromisului. Opera lui Vajda János. Mikszáth Kálmán. Poezia și activitatea publicistică a lui Ady Endre. Móricz Zsigmond; demascarea regimului burghezo-moșieresc în opera lui. Literatura maghiară între cele două războaie mondiale. József Attila, poetul proletariatului. Literatura maghiară din Romînia (1918—1940). Dezvoltarea literaturii maghiare din R.P.R. după 23 August 1944 (proză, poezie, teatru). Dezvoltarea literaturii maghiare din R.P.U. după 4 aprilie 1945.

(Continuare în numerele viitoare)

Pe urmele materialelor nepublicate

Un corespondent voluntar ne-a semnalat că de la Școala de 7 ani din comuna Toporu, raionul Giurgiu, Adamesteanu Petre, directorul școlii, în repetate rînduri a bătut elevii și i-a oprit după ore. Acest gest samavolnic a fost imitat și de Ghiță Marilena, secretara școlii.

În urma cercetărilor făcute de forurile de resort, ni se comunică că, dat fiind cele sezisate corespund adevărului, au fost luate măsurile necesare. Adamesteanu Petre — directorul școlii — a fost sancționat cu mustrare scrisă cu avertisment și destituit din funcție. De asemenea a fost destituită și Ghiță Marilena.

Spectacolele claselor de teatru și regie ale Școlii populare de artă din București

Clasele de teatru și regie din cadrul Școlii populare de artă din București prezintă cu prilejul încheierii anului școlar un număr de piese care se vor desfășura în ordinea următoare:

Vineri 1 iulie „Hangița" piesă în 3 acte de Carlo Goldoni; sîmbătă 2 iulie „Doamna ministru" piesă în 4 acte de B. Nușicici; duminică 3 iulie acte din „Ruy Blas", „Fîntîna Blanduziei" și „Titanic vals". Spectacolele de producție vor avea loc la Teatrul Armatei (sala din Calea 13 Septembrie nr. 18) începînd de la orele 19,30.

Concursul echipelor artistice de amatori

De curînd, în centrele raionale ale regiunii Hunedoara s-a desfășurat faza raională a concursului echipelor artistice de amatori de la sate, la care au participat 105 echipe de teatru și 16 brigăzi artistice de agitație, care au întrunit aproape 1.100 de artiști amatori. Printre cele 19 echipe de teatru participante la concurs în raionul Sebeș au fost apreciați artiștii amatori din echipele de teatru ale căminelor culturale din comunele Jina și Poiana Sibiului, care au prezentat piesele „Zestrea Ilenuței" și „Negustorie cinstită".

Echipa de teatru a căminului cultural din satul Totești, raionul Hațeg, formată din țărani muncitori, membri ai întovărășirii agricole, care au prezentat la concurs piesa „Cresc oameni noi", a luat premiul întîi pe raion.

În raioanele Alba și Ilia, majoritatea brigăzilor artistice de agitație au prezentat programe înfățișînd roadele întrecerii patriotice în campania de întreținere a culturilor și de recoltare.

Printre cele mai bune echipe de teatru care s-au clasat pe locul I sînt cele din Mercurea, Sebeș, Cîmpuri Surduc, precum și brigăzile artistice de agitație ale căminelor culturale din Sebeș și Gîrbova. Din cele 105 echipe de artiști amatori, 14 colective au fost selecționate pentru a participa la faza regională a concursului.

SCRISOARE DESCHISĂ

Dragoste de părinte

Tovarășe Ciogolea,

M-am hotărît greu să vă scriu. Credeți-mă. Și doar nu mă dau înlături cînd e vorba să-mi aștern gîndurile pe hîrtie, ca să scriu cuiva. Stăteam la îndoială și nu știam nici cu ce să încep. Chibzuind însă mai bine, mi-am spus: chiar dacă n-am să găsesc tonul cel mai potrivit, tovarășul Ciogolea Constantin are să înțeleagă ce am vrut să spun. De altfel, părerea mea e că un tată are datoria să priceapă mai mult decît au tăria cuvintele să exprime, atunci cînd stau în cumpănă obligații familiare.

E vorba despre fiica dumneavoastră, care e în clasa VI-a B la Școala medie nr. 22 din București. O cunosc bine. În comitetul de părinți discutăm mereu despre dînsa. Și cu d-voastră am stat de vorbă. Vă aduceți aminte? Manana e o fată deșteaptă, frumoasă. Îi place mult tenisul, baletul, gimnastica. Fata mea, care e în aceeași clasă cu dînsa, îmi vorbește adesea cu admirație de aptitudinile pe care le are Manana pentru sport. Nu odată venea acasă Irina povestind cu sufletul la gură: „Știți... Manana a fost superbă astăzi. A executat mișcările la gimnastică cu atîta grație... Toți au lăudat-o. Era așa bucuroasă..."

La gimnastică, într-adevăr n-o întrece nimeni. Păcat însă că nu se interesează și de carte.

E doar un copil bun, așezat, vioi; cîntărește răspunsurile, prinde explicațiile în clasă, cu o ușurință de invidiat. Să vă relatez un fapt petrecut în timpul anului școlar pe care l-am aflat de la diriginta clasei.

Pe pătrarul I, într-o oră de aritmetică, profesoara a explicat despre „mărimi direct proporționale". La sfîrșitul lecției, s-au pus cîteva întrebări de control. Ca de obicei, a răspuns Mirciu Paula, Patriche Alexandrina și Munteanu Roxana. Miezul temei n-a fost atins. Manana a ridicat și ea mîna. A răspuns. A fost cea mai bună explicație. Singura care a sezisat înțelesul. A fost atentă și a reținut. Peste 2 zile, a venit însă cu problemele nefăcute. De data aceasta a fost singura în această situație. Colegele au învățat și au știut să se descurce la tablă. Manana nu. N-a fost singura dată cînd procedează așa. Și nu numai la aritmetică.

Consecințele acestei comportări au fost grave: pe primele două pătrare a avut media 2 la 6 materii (printre care și la aritmetică bineînțeles), pe al treilea n-a reușit să se îndrepte decît la trei materii, cu mare greutate. În schimb, pe pătrarul IV, situația Mananei a devenit din nou serioasă: luase 2 la romînă, geografie, rusă, algebră și istorie. Cu multă greutate a reușit să evite repetarea clasei obținînd să fie amînată la două obiecte pentru la toamnă.

Dacă nu v-aș fi cunoscut, mi-aș fi putut închipui că fiica dumneavoastră nu are acasă condiții să învețe, nu are cine s-o controleze, s-o ajute.

Realitatea e că Manana se bucură de condiții deosebit de avantajoase pentru învățătură. Are o cameră a ei, soția dumneavoastră e tot timpul acasă și-o poate ajuta efectiv, întrucît are și pregătire corespunzătoare.

Și în primul rînd sînteți dumneavoastră tatăl: arhitect, om de cultură.

De școală cred că nu ne putem plînge. Profesoarele se îngrijesc de fete cu foarte multă dragoste.

Ce i-a lipsit atunci Mananei să vină cu lecțiile făcute și să nu ia doi la romînă sau la istorie? După cîte se pare, cred că fiica dumneavoastră nu a fost deprinsă acasă să învețe sistematic și prea puțin v-ați interesat să-și formeze simțul răspunderii față de obligațiile ei școlare. Vă aduceți aminte că și în clasa a V-a, Manana a avut o situație grea la învățătură; a rămas corigentă la o singură materie, dar știți bine că era și atunci să rămînă repetentă. Și nici în celelalte clase n-a avut o situație nu mult mai bună.

Ceea ce e îngrijorător e că nici anul acesta fiica dumneavoastră nu s-a simțit legată de interesele colectivului clasei, de frămîntările și bucuriile colegelor, de obligațiile de elevă. Nu-i o fire închisă, o cunoașteți doar. Aleargă, glumește, dar n-a interesat-o prea mult ca temele să fie făcute regulat, să învețe lecția sau, de pildă, să-și coase emblema la mînecă. Manana a fost singura elevă care nu și-a cusut emblema, pînă n-a fost trimisă acasă special pentru asta, cu toate că i s-a spus de zeci de ori.

La adunările pionierești nu rămînea decît foarte rar. Motiva mereu: „Am treabă acasă, mama mi-a spus să vin îndată ce termin cursurile..." Dacă nu era observată, pleca fără să anunțe pe **nimeni și nu se sinchisea chiar dacă știa că în afară de ea nu mai lipsește nici o pionieră.**

Cînd întîrzia de la ore, se scuza că nu s-a putut trezi. Altă dată că „a avut mama musafiri și au stat mai tîrziu..." Pe pătrarul II, văzînd într-o zi că n-a venit nici după ora a doua, diriginta s-a dus acasă să vadă de ce absentează. Manana dormea. A cerut scuze: „Am întîrziat puțin și mama nu mi-a mai dat voie să mă duc la școală..." Soția dumneavoastră însă a mărturisit dirigintei că de fapt s-a trezit mai tîrziu și n-a mai vrut să se ducă... N-a vrut Manana!!

E dăunător pentru fiica dumneavoastră că i se tolerează acasă asemenea capricii. Cred că acest fapt o moleșește, o face irascibilă și îi strivește voința. Din cîte am auzit vorbindu-se la școală, și fata cea mică a dumneavoastră, care este în clasa a V-a B, seamănă leit cu Manana: tot răsfățată și fără dragoste pentru carte, anul acesta a rămas de altfel și repetentă și cred că acest lucru nu vă face nici o plăcere. Greșelile în educația copiilor duc întotdeauna la rezultate dureroase. Uneori mai devreme, alteori mai tîrziu.

Eu nu sînt în măsură să vă dau sfaturi. Dacă veneați însă pe la școală, vi s-ar fi arătat toate acestea pe larg și ați fi putut evita multe necazuri pentru copiii dumneavoastră.

Nici soția dumneavoastră nu prea venea pe la școală, decît foarte rar, cu toate că a fost invitată de nenumărate ori. E de neînțeles cum ați putut lăsa să treacă atîta vreme fără să manifestați în mod evident grija pentru viața școlară a fiicelor dumneavoastră. Nici măcar o singură dată n-ați venit anul acesta la școală să stați de vorbă cu directoarea, cu diriginta sau cu profesoarele și să vedeți ce e de făcut ca fiica dumneavoastră să nu mai fie printre codașele școlii.

Știu că sînteți plecat mereu prin țară. Știu asta. Rămîne însă acasă soția. Iar cînd vă reîntoarceți, aveți doar posibilitatea să observați cum au evoluat frecvența, notele.

De-ați ști cît am avut și eu de furcă cu fata mea! Soția îi făcea toate pe voie și Irina mea a ajuns să se alinte, că nu mai puteai să-i spui o vorbă. Nici ajutor în casă, nici lecții, nici respect, nimic.

Era într-a treia. Învățătoarea m-a chemat să discute cu mine. Odată, de două ori. Nu m-am dus. A venit dînsa la noi. Ne-a vorbit serios și ne-am dat seama de situație. Soția parcă mai ezita. Ținea cu fiică-sa. Pînă într-o zi. Irina luase un doi la aritmetică. Învățătoarea a venit să vadă cum își face lecțiile. Ca de obicei, pe masa unde lucra, cărțile și caietele erau răvășite; pe raftul din colțișorul ei, o dezordine ca într-o hală de vechituri. Și i s-a spus mereu doar să le țină aranjate, curat, așa cum stă frumos unei școlărițe. Irina spunea da, că a înțeles, dar nu punea mîna să facă. Toate erau zvîrlite, claie peste grămadă.

În ziua aceea așa le-a găsit învățătoarea. Nu i-a mai spus nimic. S-a pus să i le aranjeze. Irina a rămas înlemnită. „Cum? Dumneavoastră să-mi aranjați mie cărțile?..." Învățătoarea nu i-a răspuns. Își vedea de treabă. A șters praful de pe raft, a așternut hîrtie curată, i-a învelit cîteva caiete, le-a aranjat frumos. Irina privea și nu-i venea să creadă. După aceea, a început să plîngă. Nimeni n-a putut s-o potolească. Spre seară, s-a potolit și și-a terminat lecțiile. A învățat pînă tîrziu, parcă era înainte de examen. A doua zi dimineața, s-a sculat la vreme, fără s-o trezească nimeni. Înainte să plece, a șters praful pe măsuța ei și și-a mai aranjat lucrușoarele. De atunci, a prins obiceiul și așa face în fiecare zi. Ne-a folosit bine lecția învățătoarei. Și mie și soției.

Irina s-a făcut mai mare, dar tot copilă a rămas. Într-a cincea, alte pozne. Nu voia, de pildă, nici în ruptul capului să facă ceva pentru clasă. N-o interesa nimic. Și doar devenise pionieră. Își vedea de lecții și atîta tot. E drept că-i și o fire închisă; nu puteam însă să fiu nepăsător cînd o vedeam că ignorează obligațiile pe care le are față de colectivul în mijlocul căruia învață.

De data asta ne-a ajutat diriginta. O cunoștea bine pe Irina. Și-a dat seama că ar trebui să i se dea la început o sarcină ușoară, dar precisă, pe care s-o îndeplinească. S-a sfătuit și cu instructoarea de pionieri și împreună au hotărît ca Irina să se ocupe de jurnalul clasei. Să fie învelit curat și la îndemîna profesorilor. Putea să-l ia și acasă eventual după ore, dar dimineața să fie pe catedră, la ora fixată.

Irina a fost emoționată. I s-a părut **curios la început. „Dacă are să-l piardă sau are să-l murdărească...?" S-a obișnuit** însă și chiar s-a bucurat. Sarcina și-a îndeplinit-o în modul cel mai conștiincios. O singură dată a întîrziat și n-a putut fi la vreme cu jurnalul. A fost abătută toată ziua. Nu s-a luminat la față pînă nu i-am făgăduit că mă voi duce s-o rog pe dirigintă s-o ierte.

A doua zi n-a vrut să meargă la școală pînă nu mă duc cu ea. Îi ardeau obrăjorii și mă ruga cu ochii umezi, ca s-o înțeleg, dar prima oră o avea cu tovarășa dirigintă și-i era rușine să intre în clasă, dacă nu mă duceam eu înainte să-i cer scuze. Dacă ați fi văzut-o, tovarășe Ciogolea, ați fi înțeles că, numai cu puțină preocupare, se poate face ca și copilul să-și dea seama că are obligații față de viață.

Am convins-o să se ducă singură să-și ceară scuze. S-a dus. Diriginta a iertat-o. Cînd a venit acasă de la școală, era îmbujorată ca o garoafă proaspătă. „M-a iertat, mămico, te rog crede-mă. Poți s-o întrebi..."

Nu am intenția să vă sugerez o rețetă sau alta. În educație nu folosește la nimic. Firea copilului, ca și a omului, e atît de complexă, că nici vorbă nu poate fi de aplicat vreun șablon.

Cred însă că ar trebui să vă apropiați cu mai multă atenție de fiica dumneavoastră. S-o observați cum lucrează, cum învață, ce citește în afară de cărțile de școală. Să-i cunoașteți preocupările, prietenele, cum își petrece timpul liber. S-o cunoașteți mai bine și să vă simtă și dînsa mai aproape de preocupările ei.

S-ar putea ca în mintea ei de copilă să fi încolțit gîndul de a se face balerină sau sportivă și credința că pentru asta nu mai are nevoie de romînă, de istorie, nici măcar pentru clasele elementare... Cine știe? Copilul rămîne copil chiar dacă este vorba despre lucruri serioase. Ar trebui să știți toate astea, pentru a da o orientare justă fiicei dumneavoastră. În această perioadă Manana ar trebui ajutată să se pregătească pentru materiile la care a fost amînată. Nu i-ar strica să mai revadă lecțiile și la alte obiecte. Manana ar simți că vă schimbați atitudinea față de viața ei școlară și s-ar schimba și ea. Merită s-o faceți de dragul ei; ca să nu sufere rușinea repetenției, de care n-ar fi numai ea vinovată. E capabilă să se îndrepte și trebuie să se îndrepte. Depinde numai de felul cum o veți ajuta dumneavoastră.

Aș vrea să primiți aceste rînduri cu înțelegere. Din inimă au fost scrise.

SLAVESCU ALEXANDRU
referent tehnic la I.S.G.B.

Cinste ție, muncă de miner!

AL LOR ESTE VIITORUL

Nu trecuseră nici cîteva ore de la începutul schimbului de dimineață și în galeria aceea proaspăt betonată, cu miros de casă nouă, lucrul încetase. La mijlocul galeriei întunericul era brăzdat de lumina palidă a lămpilor de mină: aici se pregătea turnarea unui nou inel de beton. Din depărtări, făcînd să tremure para lămpilor de benzină, se auzeau înfundat, abia perceptibile, bubuituri surde, semn că în abataje se pușcau fronturile și cărbunele curgea în roluri. Aici în galerie oamenii stăteau de povești.

— Ehe, băieți, altfel era atunci — spunea celor din jur un miner în floarea vîrstei. Eu am intrat în mină abia în 1935 și am învățat mineritul tot așa ca și tata cu zeci de ani înainte. Veneai la grupă și șeful te privea chioriș. Era miner ca și tine, iar cînd vedea un om nou la lucru, se încrunta; îi era frică de noul venit că-i ia locul, iar el rămîne pe drumuri fără lucru. Și nu de puține ori, noul venit în mină avea parte de întîmplări amare...

Tata murise și m-am angajat la Anipasa, continuă brigadierul. Aici, la Vulcan mina fusese închisă; minerii erau atunci pe drumuri cu sutele, șomeri. M-au primit cu certificat că-s susținător de familie; altfel nici nu puteam găsi de lucru. Am fost repartizat la un abataj-cameră, vagonetar, muncă pe care trebuia să o faci nu 3-4 luni ca acum, ci 4-5 ani și numai după aceea puteai să ajungi ajutor miner. Chiar în prima zi, m-a luat șeful de grupă și mi-a zis:

— Bă, ia du-te la abatajul vecin și adu ploatul!

Un om nou venit în mină n-are de unde să știe ce-i ăla ploat. Crede că e o sculă, o unealtă. E și el ceva, e o placă grea de fier pe care sînt întoarse vagonetele pe galerii. Cei din abatajul vecin știau despre ce e vorba și ca să rîdă de bietul om, îi puneau placa grea în spinare ca să-și rupă oasele cu ea pe suitori. Mie îmi povestise tata întîmplări de astea pe care le pătise el în tinerețe și mi-am dat seama despre ce e vorba. Am plecat și am stat în galerie un timp. Apoi m-am întors și i-am spus șefului de grupă:

— N-au vrut să-mi dea ploatul. Au zis că ni-l împrumută numai dacă mergi d-ta după el.

Șeful de grupă mult timp nu m-a avut la inimă...

...O locomotivă electrică se opri la capătul galeriei aducînd vagonetele cu apă pentru prepararea betonului. Brigadierul Vasile Sabău, împreună cu ceilalți patru ortaci, toți tineri, porniră la lucru să cîștige timpul pierdut din pricina întîrzierii cu care sosise apa. Pînă la sfîrșitul schimbului trebuia turnat inelul de beton, iar minerii unei astfel de brigăzi nu se dau în lături de muncă.

Oameni harnici

Vasile Sabău are 35 de ani și e cel mai vîrstnic din brigadă. Toți ceilalți ortaci sînt tineri, unii din Vulcan, dar cei mai mulți veniți din depărtări. Povestea fiecăruia dintre ei aparține vremurilor noastre, noi.

Onica Vasile, tînăr de pe plaiurile Moldovei, are doar un an de cînd a intrat pentru prima oară în mină. A venit în brigada lui Sabău să învețe meseria mineritului. Muncea cu stăruință, cu luare aminte. Învăța. Dar lui Vasile Sabău nu-i era clar un lucru: de ce Onica era supărat, cu fruntea umbrită? Nu cumva îi era frică de mină? Vrea să plece? Ar fi păcat; ce miner ar putea ieși din el!

Intr-o zi, după terminarea șutului, Sabău l-a oprit, l-a întrebat dacă e sănătos, dacă se simte bine în brigadă, dacă n-are ceva. Onica răspundea scurt: da, nu, ca și cînd toate ar fi fost la loc. Sabău era de-a dreptul nemulțumit de răspuns:

— Ascultă frate, crezi că-s chior? Umbli mohorît, ploat și te-ncui în tine, nu ne spui nimic. Nu te-am putea noi ajuta?

Onica Vasile lăsase în sat nevastă și trei copii mici. El aici, familia acolo — nu știa cum s-o scoată la capăt.

— N-ai de ce să fii supărat — l-a asigurat brigadierul. La noi în brigadă, dacă se muncește bine, nimeni nu cîștigă mai puțin de 1000 de lei. O lună-două și aduni bani cîți îți trebuie. Cerem locuință și-ți aduci familia aici.

Astăzi, Onica Vasile cu nevasta și cei 3 copii locuiește în casă nouă în unul din cartierele orașului Vulcan. Lună de lună, casa lui a devenit mai frumoasă. Și-a cumpărat haine pentru el și familie, aparat de radio și multe alte lucruri pe care le întîlnești în casele minerilor harnici.

Și totuși, Onica Vasile mai avea ceva pe suflet. De data asta, l-a oprit el pe brigadier:

— Tovarășe Sabău, am un frate.

— Scrie-i să vină, de lucru avem!

Acum, brigadierul Vasile Sabău îi califică pe amîndoi la locul de muncă. La 1 iulie, Onica Vasile se va prezenta la examenul de miner, iar peste un timp fratesău Alexandru va deveni ajutor-miner. Alexandru e hotărît să învețe, să devină cît mai curînd miner priceput. A îndrăgit mina și o fată de aici de prin părțile Vulcanului...

Ceilalți ortaci? Toț tineri. Socaci Vasile e cel mai tînăr și în brigadă și de ani. El e vagonetarul brigăzii. Banu, Cristea și ceilalți au învățat aici meseria de miner devenind oameni de nădejde. Brigadierul Vasile Sabău vorbește cu căldură despre fiecare om din brigadă și-i mîndru că i-a ajutat să crească. Dar cînd vorbește despre Constantin Vasiliu ține să remarce: el e cel mai bun din brigadă. Tot de prin părțile Moldovei e și el. A venit la mină acum doi ani și ceva, timp în care a muncit disciplinat, a învățat cu sete devenind miner de nădejde.

La începutul lunii iunie, Vasiliu și-a luat un scurt concediu și a plecat în satul lui de lîngă Iași. Intoarcerea din concediu a fost o adevărată surpriză: Vasiliu și-a adus o fată din sat cu care s-a și căsătorit. Ortacii din brigadă au sărbătorit evenimentul așa cum se obișnuiește pe aici, prin Valea Jiului. Sabău avea însă și ceva de spus:

— Bine ai făcut că ți-ai adus nevastă, dar trebuia să ne spui din timp: mă însor. Doar e vorba de o nouă familie de miner!

Și, după ce-și măsură ortacul cu privirea, Sabău îl întrebă:

— Știi blocul ăla nou din centru? Peste o zi-două va fi dat în folosință. Are 50 de apartamente, din care unul e al tău!

Aici a lucrat brigada

De multă vreme, între minerii de la înaintări și cei de la cărbune există o dispută susținută de fiecare în felul lui: care face munca cea mai importantă?

Vine un miner de departe, de la mare, unde a fost în concediu. Undeva, într-o gară mică pierdută în cîmpia Bărăganului, trenul lui se încrucișează cu un mărfar lung ducînd cărbunele scos de minerii de abataje spre fabrici sau termocentrale, spre uzine sau depouri. Pulsul muncii lor se simte în întreaga țară și astfel minerul se consideră pe drept părtaș a tot ceea ce se înalță mai mîndru pe întinsul patriei.

Dar minerul de la înaintări? El mînă galerii și planuri înclinate, sapă puțuri, deschide drum minerilor de abataje spre straturile de cărbune și rodul muncii lui trăiește vieți de-a rîndul. Cînd străbat o galerie sau alta, minerii își dau părerea despre calitate, despre trăinicia ei și spun: aici a lucrat cutare brigadă. Minerii de la înaintări sînt constructorii minelor.

Printre ei se numără și ortacii din brigada lui Vasile Sabău. In aprilie și mai, brigada a betonat o galerie de transport pe o lungime de 250 m. Cînd au predat lucrarea, inginerul Ion Mureșan, șeful sectorului, le-a strîns mîna:

— Vă felicit, tovarăși, pentru calitatea lucrării!

Brigada lui Vasile Sabău, care lucrează de mult timp după graficul ciclic, nu numai că execută lucrări de calitate, dar le face și într-un timp mai scurt depășindu-și planul cu peste 50 la sută.

*

Zilele de repaus din anotimpurile însorite minerii obișnuiesc să le petreacă împreună cu familiile lor pe văile sau dealurile din jur. Soarele, cerul limpede, verdeața și florile le înfrumusețează odihna binemeritată. Se desfundă butoaie de bere, iar bunătățile aduse de acasă arată că nevestele minerilor sînt bune gospodine.

Într-o astfel de zi, Vasile Sabău vorbea despre brigada sa și-i asigura pe ceilalți că atunci cînd va pleca în concediu, ortacii lui o să lucreze tot atît de bine ca și cu el. S-a discutat îndelung despre un articol semnat de Iuliu Haidu în ziarul local în care se spune că el, la fiecare trei luni, împarte oamenii calificați cu care lucrează în două și astfel formează două brigăzi. Au calculat apoi cîte brigăzi ar putea fi formate din cei peste 60 mineri și ajutori mineri pe care i-a calificat în ultimii ani bătrînul Mihai Ștefan — unul din cei mai buni mineri de la mina Vulcan. Pavel Boyte, Octavian Iancu și ceilalți vorbeau despre ortaci de-ai lor care acum sînt brigadieri sau chiar maiștri mineri.

S-a discutat mult despre oameni, despre oamenii noi ai minei și despre cei care-i cresc. Pentru că, într-adevăr, oamenii sînt viitorul minei.

I. BRANEA

Lucrările sesiunii generale a Academiei R. P. R.

Miercuri s-au desfășurat în continuare lucrările sesiunii generale a Academiei Republicii Populare Romîne.

La ședința de dimineață, prezidată de acad. prof. Traian Săvulescu, au fost discuții asupra expunerii generale prezentată la deschiderea sesiunii de către președintele Academiei R.P.R. și asupra rapoartelor privind realizările și perspectivele de dezvoltare ale cercetărilor științifice în diferite domenii.

La discuții au luat cuvîntul: acad. Iorgu Iordan, prof. Traian Gheorghiu, membru corespondent al Academiei R.P.R., acad. Mihail Roller, prof. dr. B. Menkes, membru corespondent al Academiei R.P.R., acad. Gh. Călinescu, prof. C. Nenițescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., prof. N. Giosan, directorul stațiunii experimentale ICAR Cluj, prof. C. Daicoviciu, directorul Institutului de istorie din Cluj al Academiei R.P.R., ing. Martin Bercovici, membru corespondent al Academiei R.P.R., prof. N. Teodorescu, colaborator științific din cadrul Institutului de matematică al Academiei R.P.R., acad. Al. Rosetti, prof. C. I. Gulian, directorul Institutului de filozofie al Academiei R.P.R., precum și alți participanți la lucrările sesiunii.

În cursul după amiezii, au avut loc ședințe de comunicări științifice pe secții.

Lucrările sesiunii continuă.

Deschiderea taberelor de pionieri și școlari

Cele mai pitorești stațiuni balneo-climaterice din patria noastră găzduiesc și anul acesta mii de pionieri și școlari care-și petrec în tabere minunate zile de vacanță.

Asemenea tabere s-au deschis de curînd la Sinaia și la Mamaia.

Aici, pionieri și școlari din diferite regiuni ale patriei se vor odihni, se vor distra, vor face sport, vor învăța lucruri noi și folositoare, pentru a începe noul an de școală cu forțe proaspete. Clișeele de mai sus prezintă două aspecte de la tabăra de pionieri și școlari de la Sinaia. Ca și-n tabăra de la Sinaia, de cîteva zile Mamaia însorită și-a primit pe cei mai mici oaspeți. Glasurile zglobii, pline de voioșie copilărească ale pionierilor și școlarilor răsună acum pretutindeni: și în parcuri și pe plaja încinsă de văpaia razelor de soare. Aici s-au întîlnit din nou copii din cele mai îndepărtate colțuri ale țării: din Timișoara, Cluj, Bacău, Craiova, București etc.

Un moment de neuitat au trăit pionierii cînd s-a înălțat pe catarg drapelul roșu, iar instructorul superior de pionieri a declarat deschisă Tabăra Republicană de pionieri Mamaia 3.

Programul artistic prezentat în cinstea acestui eveniment s-a bucurat de o largă inițiativă din partea pionierilor. Care mai de care au vrut să-și arate talentele. Unii au recitat poezii în limbile romînă și maghiară, alții au cîntat cîntece sovietice. Pionierii coreeni au venit cu cîteva cîntece și o recitare. Totul a fost plăcut și atractiv. Activitatea celor două zile dinainte de deschiderea taberei a fost rodnică. S-au constituit grupe și detașamente, copiii au făcut plajă, au clădit în nisipul fierbinte vaporașe și avioane pe care le-au împodobit cu scoici. Prieteniile trainice care vor rămîne ca o amintire plăcută se leagă între copii. Pretutindeni: în timpul jocurilor pe plaje, în viltoarea apei albastre, la club, în dormitoare și parcuri, pionierii romîni, maghiari, coreeni, germani, greci veniți la odihnă din diferite regiuni se cunosc, povestesc despre orașul sau satul natal și învață unii de la alții lucruri noi și interesante. Minunatele condiții pe care le au la dispoziție, oferă copiilor o mulțime de preocupări care de care mai atractive. Cercurile conduse de profesori cu experiență ajută copiii să învețe lucruri noi. În cercul tinerilor naturaliști și geografi ei vor afla multe lucruri despre Marea Neagră. Scoicile sînt folosite cu pricepere de pionierii cercurilor mîinilor îndemînatice pentru confecționarea diferitelor obiecte.

Atrăgător este cercul tinerilor înotători. De îndată ce au auzit de constituirea lui, peste 70 de pionieri care nu știau să înoate au cerut să fie înscriși imediat.

Minunatele zile de recreere la mare sînt folosite din plin de către cei 285 de pionieri și școlari pentru a-și reîmprospăta eforturile în vederea noului an de învățămînt.

Asemenea pionierilor de la tabăra Mamaia, pe litoralul Mării Negre își petrec plăcut zilele de odihnă peste 3600 de pionieri și școlari care fac parte din această primă serie.

Inainte de recoltare

Plouase. Incă umed, un vînt ușor pornea parcă de pe Mureș și se grăbea spre dealurile înverzite. Ieșise și soarele. Era atît de plăcut să privești, să tot privești lanul de grîu verde închis, crescut pînă mai sus de cingătoare.

De undeva răsări un om, cu o pălărie roșcată, decolorată de soare.

— Vă place grîul nostru, nu-i așa? — spuse el în loc de „bună ziua".

Apoi fără a aștepta răspunsul, mă ispiti.

— Ai mai văzut așa grîu pe undeva? Dar spune drept.

Nevrînd să se fălească cu vorbe, intră în lan și rupse un spic.

— Mai are puțin și-i gata bobul! Dar — își aduse el aminte — dacă nu vă e cu supărare, cine sînteți dumneavoastră?

Așa am făcut cunoștință cu președintele gospodăriei agricole colective „Filimon Sîrbu" din Șibot, raionul Orăștie.

TOT DESPRE SEMANATURI

Brigadierul Șincu Gheorghe stătea la masa de lucru și — tot complectînd carnetele de evidență a zilelor-muncă ale colectiviștilor — trăgea cu urechea la întîmplarea cu „svitca roșie" din „Tîrgul din Sorocinsc" de Gogol, difuzată la radio în montaj literar. Într-un tîrziu tresări.

— Vezi, zise el, aici vrea să arate că oamenii credeau în drăcovenii, se înfricoșau de draci, de vrăji și mai știu și eu ce alte parascovenii. Obiceiuri. Parcă nu sînt și la noi destule! Nu mai departe cu porumbul...

Și tînărul brigadier îmi povesti cum au semănat ei porumbul în cuiburi așezate în pătrat.

— Anul trecut, în primăvară, ne-am gîndit să semănăm 20 de hectare de porumb în cuiburi așezate în pătrat. Gîndeam că lucrurile vor merge ușor. Ne-am apucat să semănăm cu mîna. Treceau însă zilele una după alta și noi nu mai terminam. Mergea greu pentru că era destul de anevoios să pui fiecare bob în pămînt cu mîna. Dar greutatea cea mai mare a fost aceea că oamenii se cam uitau cu bănuială la lucrul pe care îl făceau. Ziceau că asta-i o trăznaie de-a noastră, a celor din conducere. De multe ori nici nu veneau la treabă. Pînă am terminat noi de semănat, porumbul însămînțat în primele zile crescuse mare și alături de el au crescut și buruienile. Prașila întîia am întîrziat-o.

În primăvara asta am făcut semănatul mecanic. Am reglat semănătoarea la 70 cm. distanță între rînduri și am semănat. A mers cu mult mai ușor și de aceea am putut să efectuăm la timp prima prașilă. Cu ajutorul a două tractoare K.D.P. de la S.M.T. Orăștie am terminat de prășit numai în trei zile. Dacă vrei să vezi tractoarele, sînt acolo în curte. In curînd vom începe a doua prașilă.

CEVA DESPRE INTRECERI

Cele trei echipe de cîmp s-au chemat la întrecere încă de la începutul campaniei agricole de primăvară. Pe atunci nici Pădure Ioan, șeful echipei a III-a, nici Murgoi Elena nu se gîndeau că ar putea deveni fruntași. Să fii fruntaș nu-i lucru ușor.

— Sînt alții mai vrednici!

Și așa a fost. Au fost poate mai vrednici cei din echipa a II-a a lui Ionaș Gheorghe. Cei din echipa lui Pădure au pierdut întrecerea, în primul rînd pentru că de la început s-au gîndit că alții is mai „ceva" decît ei.

— Și de ce ar fi alții mai harnici decît noi, tovarășe Pădure? a spus într-o zi Murgoi Elena. Mie mi-e și rușine. Oare să fie mai harnic decît mine Zaharia Augustin? Doar și el e tot utemist. Îmi rîde acuma în nas. Eu zic să ne punem pe treabă și să le-o luăm înainte. Uite, acuma la plivit...

Și la plivit primii în întrecere au ieșit cei din echipa lui Pădure. Iar Murgoi Elena a muncit cu atîta rîvnă încît nu s-a găsit în toată gospodăria unul mai harnic decît ea. Să mai rîdă acuma de ea Zaharia!

PLANURI ȘI PRESUPUNERI

Planuri sînt multe. Planuri își face fiecare colectivist. Unul pentru un coșar nou, altul pentru o casă, mă rog — planuri individuale. Sînt și planuri colective. Acelea frămîntă mai mult pe colectiviști. Pînă la recoltare, e musai să fie gata noua magazie de cereale. Altfel... Aici intervin presupunerile.

— Dacă vom obține 3.000 de kg. la hectar, unde mai punem grîul?

— 3.000? Oho, mai coboară puțin!

— Cum să cobor? Pesemne, treci legat la ochi pe lîngă lanul nostru de grîu. Nu vezi măi, omule, ce grîu avem?

— Eu nu mă reped la 3.000. Zic 2.500.

— Ei, da, 2.500. Ce-i puțin? Am mai avut noi așa ceva? Poate că la anul vom agonisi mai mult dacă lucrăm tot după știință. Adică cum „poate"? Așa o să trebuiască să lucrăm! Nici discuție...

— Ei, de-aia trebuie să terminăm la vreme magazia.

În discuții de felul acesta se angajează de multe ori și tînărul brigadier Șincu Gheorghe și președintele.

Ei au arătat chiar locul unde va fi magazia și și-au exprimat tot atunci și îngrijorarea că au proiectat-o prea mică.

Nu poți să nu le dai dreptate. Frumusețea holdelor e cea mai bună dovadă.

MIHAIL CARANFIL

Note de drum din R. P. Polonă (I)

Pasărea PHOENIX

Deodată, la sfîrșitul unui articol oarecare cititorul rămîne nemulțumit: autorul a povestit cîteva lucruri în care n-a făcut risipă de idei, iar la sfîrșit, fără să-și bată mult capul, a adăugat cîteva cuvinte despre pace — și a pus titlul „Ceva și despre pace", la urmă, „ca să fie" — înseamnă mai mult decît o încheiere șablon; lipitura grosolană e un indiciu al desconsiderării în care autorul superficial a dizolvat cea mai mare și mai importantă cauză a timpului nostru.

Îmi vin în minte o suită de imagini ale Poloniei, smulse din ultimii 15 ani ai istoriei ei, din momentul cînd primele escadrile de Stukas-uri se îndreptau asupra Varșoviei, zvîrlind prima bombă din înspăimîntatul an 1939 și pînă la privirea încîntată care urcă, urcă mereu de-a lungul celor 231 de metri de marmoră albuie, spre vîrful săgeții de aur a Palatului Științei și Culturii din inima aceleiași Varșovii. Toate aceste imagini vorbesc despre război și pace cu aceeași ... ultate și în același mod firesc cu care pasărea numită cuc își rostește, mult ... monoton, numele.

... ărît, nu se poate scrie despre aceasta ... ră conform rețetei de care pomeneam mai sus.

... cel mai lipsit de imaginație pă... pe caldarîmul bulevardelor largi, ... te de lumină ale capitalei Republicii Populare Polone avînd în memorie ... tul răvășit de război, mormanele ... ce de moloz. Uneori, cu totul pe ... otate, după un colț de stradă, asemenea priveliști mai apar încă — me... tragic. Cu atît mai tragic cu cît ... ra fostelor locuințe omenești cerul ... n albastru adînc și se aud rîsetele ... din clădirea tencuită proaspăt ... la 20 de pași, iar cîte o pasăre co... fulgerător între ruine, culege vreo ... de scîndură pentru cuibul cel nou ... ltîndu-se, fîlfîie bucuroasă. Viața ... nează cursul pretutindeni, dar ... ea e o forță aproape pipăibilă — ... curile unde a fost eroicul ghetto, ... enii trec reculeși, cu frunțile ...

... abil că singura artă capabilă să ... roporțiile reale ale distrugerii Varșoviei — și a altor orașe — de către fasciste cinematograful. Nici cuvîntul, ... eo operă plastică, nici măcar mu... ar fi în stare să transmită mai ... grozăvia decît o simplă rotire ... nică a aparatului de filmat peste ... fumegînde ale acestei capitale ... e culcată la pămînt de furia unor ... Nu știu, poate vor fi existînd ... a filme documentare, mărturii ale anului 1945; oricum, mai puternice decît cifrele statisticilor, aceste pelicule sînt mereu proiectate în conștiința umanității.

Bombardată sălbatic de marea flotă aeriană a reichsführerului Herman Göring, în 1939; străpunsă de obuze de artilerie și strivită de divizia de tancuri la înăbușirea răscoalei din 1943; minată și arsă sistematic, casă cu casă, din toamna lui 1944 — și pînă în ziua eliberării — 17 ianuarie 1945 — iată Varșovia, într-o singură frază, istoria-i a 5 ani de sînge și moarte. În octombrie 44, Hitler anunța la radio că Varșovia nu mai e decît un simplu punct convențional, un nume pe hartă — și atît. Degeneratul canibal mințea. Ciracii lui mai aveau mult de distrus încă. Ce-i drept, ei se specializaseră bine. În clădiri ce rezistaseră uzurii de veacuri, ei aruncau bombe incendiare (bombe mici, pentru economie) după ce în prealabil închiseseră ferestrele de la parter deschizîndu-le pe cele de la etajele superioare. Focul, bine întreținut de curentul de aer, mistuia totul cu repeziciune. Blitz!

Sub explozie, arcadele zvelte ale podurilor, arcuite prelung ca o coapsă de femeie, șovăiau o fracțiune de secundă, uluite parcă, apoi, cu un vaier asurzitor, se frîngeau în fluviul în care pînă atunci se oglindiseră. Marii oameni ai Poloniei, iviți din geniul poporului lor, Mikolai Copernik, Adam Mickiewicz, Frederik Chopin priveau, cu ochii reci ai marmorei și bronzului, ticăloșiile ocupanților. Le-au privit mereu, acuzator, din orizonturile civilizației, pînă cînd statuile au fost smulse de pe soclurile lor, furate, prăvălite în pivnițe, sparte cu topoarele fărîme. Cu un fîșîit de frunze teribil, cu un geamăt aproape omenesc au fost carbonizați arborii ce dăduseră bulevardelor binefacerile umbrei. S-au prăvălit turlele de sute de ani ale bisericilor celebre. Mormînt au devenit muzeele, teatrele, fabricile și spitalele. Casele înalte sau scunde, arătoase sau modeste, casele unde oamenii au gîndit, s-au odihnit, s-au îmbrățișat și au visat, casele au devenit mormînt, în sensul real al cuvîntului.

Blitz!

Mi s-au povestit unele lucruri cu privire la viața capitalei în primele zile de după eliberare. Viață? Atunci, cuvîntul suna straniu. Din ruine ieșeau ultimii locuitori ai orașului, adeseori un singur om într-o stradă întreagă. Mai fumegau cartiere întregi, se mai prăbușeau sute de ziduri, iar acele puține case rămase întregi purtau în pîntec amenințarea morții — minele rămase neexplodate. Nici cînd nu va putea fi îndeajuns slăvită mîna genistului sovietic care, cu liniștea din pragul neființei, desfăcea, unul după altul, focoasele, readucînd viața în Varșovia!

M-am gîndit la sentimentul omului ieșit din văgăuni, în acele săptămîni din iarna petrecută în orașul pustiu. Pustietatea, izolarea erau — cred — mai teribile decît însăși viziunea de iad a fostelor străzi. Era sentimentul dramatic că întreg poporul a fost măcinat, risipit, vînturat în moara războiului, sleit în esența sa, că și-a pierdut forța primordială a coeziunii, că a rămas, cu un cuvînt, slab...

În după amiaza zilei de 1 Mai anul acesta, pășeam încet, neînsoțit de nimeni, pe superbul pod Slasko-Dabrowski; admiram frumusețea Vistulei, o alăturam Dunării, mă gîndeam la manifestația tumultuoasă pe care o văzusem în aceeași dimineață și, străbătînd prin șuvoiul mulțimii, socoteam să mă duc să văd cum petrec varșovienii o zi de sărbătoare în parcurile care se țin lanț în cartierul Praga, de-a lungul fluviului. Deodată, am băgat de seamă că oamenii se uitau la mine într-un fel ciudat, ba unii întorceau și capul, privindu-mă. Intrigat, m-am cercetat în grabă, fără să înțeleg: îmbrăcămintea era în ordine; pe frunte nu-mi scria că sînt străin. Ce-o fi? Și abia mai tîrziu, după ce am stat la sfat cu mine însumi, mi-am dat seama de ce am fost privit cu curiozitate: eram singur.

Nimeni nu se mai plimba de unul singur, în după amiaza zilei de 1 Mai 1955, pe noile poduri ale Varșoviei!

Firește, nu erau numai perechi de tineri îndrăgostiți (deși cred că aceștia erau, totuși, în majoritate). Erau și grupuri mari, gălăgioase, erau și cîte doi ostași care, cu glas scăzut își spuneau, poate, dorul de-acasă, erau și cîte trei fete care, ținîndu-se de talie, își purtau timiditatea... Dar oameni singuri nu se vedeau. Poporul, unit și dens, mi-a dezvăluit astfel, într-o clipă, că a învins de mult sentimentul slăbiciunii pe care îl vor fi avut locuitorii orașului ieșind din ruinile unei Varșovii pustii, înainte de dezghețul din 1945. Am simțit astfel forța care a ridicat orașul din cenușă. Am întrezărit-o în ochii fiecărui om întîlnit, în mișcarea brațelor care cuprindeau alte brațe. In glasurile care rosteau cuvinte dintr-o limbă necunoscută mie, mi s-a părut că recunosc emoția cu care, în fața ruinelor Varșoviei, vorbise cîndva Boleslaw Bierut: „Jurăm pe mormintele fiilor tăi că-ți vom reda frumusețea, așa cum numai poporul care te iubește poate s-o facă — și îți vei relua locul printre cele mai mîndre orașe ale Europei".

S-a frămîntat atunci din adîncurile sale pămîntul chinuit al Poloniei. Singurul lucru în care țara a fost într-adevăr bogată — în acel timp al imensei sărăciri — a fost entuziasmul. Pentru refacerea Varșoviei s-au opintit minerul din Slonsk, pescarul din Gdynia, profesorul universitar din Poznan, țesătoarea din Lodz, țăranul din Szczawienko și pictorul din Krakow — un singur efort uriaș pe Oder și Vistula. Bătrînii cu drepturi la pensie își renegau vîrsta ca să participe la munca voluntară. Mamele nu îndrăzneau să-și mustre odraslele venite acasă abia la căderea serii, cînd ele însele se întorceau de la muncă tot atunci, ostenite, prăfuite și surîzătoare, fericite că au ajutat cu ceva în ziua aceea la renașterea orașului iubit. Strînsă în jurul mesei, familia varșoviană povestea însuflețită despre cîștigătorii întrecerii între constructori, despre ultimul cîntec al zidarilor, despre plantarea arborilor noi pe bulevarde, despre felul în care în muncitorul voinic și vesel care mînuia lîngă toți ceilalți tîrnăcopul, l-au recunoscut numaidecît pe Boleslaw Bierut...

Acum, toate acestea sînt materializate în fața cea nouă a orașului. Le redescoperi în lărgimea triumfală a arterei Est-Vest, în scara rulantă — raiul copiilor! — dintre cartierul Marienstadt și Plac-Zamkany, în bulevardele Jerozolimskie și Marszalkowska la întretăierea cărora țîșnește spre înălțuri ca o revărsare a prea plinului de dragoste pămînt Palatul Științei și Culturii, darul fratelui sovietic. Le redescoperi în Staroe Miasto, vechiul oraș.

Staroe Miasto... Cred că puține lucruri dau atîta noblețe conștiinței umane ca dragostea pentru ceea ce au creat mai frumos generațiile trecute, ca pioșenia păstrării întocmai a moștenirii veacurilor. Poporul polonez a refăcut în întregime Staroe Miasto a Varșoviei, Ulița Dluga din Gdansk și multe din clădirile seculare din Wroclaw, Poznan, Szezecin... Cizma cotropitorului hitlerist a călcat și a zdrobit frumusețile veacurilor de demult, păstrate cu sfințenie de mîinile poporului. Iar poporul le-a construit așa precum fuseseră. Extraordinara grijă pentru respectarea vechii înfățișări a monumentelor are o semnificație adîncă: tradiția, în Polonia subjugată, a avut valoarea unei rezistențe naționale împotriva invadatorilor. Refacerea înseamnă triumful poporului, imnul libertății sale.

În Staroe Miasto te cufunzi ca într-un miraculos somn al istoriei, care a țintuit timpul pe loc. E o piață mare, dreptunghiulară, formată din case fără curți, strînse unele în altele — în șir compact — înguste și părînd, din această cauză, înalte, deși au numai cîte trei etaje. Culori dulci, de pastel, dau fațadelor baroce un aer blînd, visător și înalții seniori, nobilele doamne și cinstiții burghezi ai secolului al XVII-lea care te privesc din picturile murale și din basoreliefurile bogate te duc cu gîndul într-o lume apusă.

Ei trebuie să mulțumească artei că le-au rămas urmele în lume. Motivele ornamentale urcă pînă sus, în broderia de piatră aurită de sub streșini, în lampadarele cu brațe iscusit forjate, în ceasurile medievale ce se ivesc ici-colo, bătînd orele unei alte epoci... Numai automobilele parcate în piață și bicicliștii care trec grăbiți, risipind stolurile de porumbei, îți amintesc că te afli în Varșovia secolului XX. Dar poezia se încheagă din nou, și mai uluitoare, cînd pătrunzi prin cîte un gang îngust, umbrit, simțind răcoarea boltei de piatră și te trezești deodată, buimăcit, într-o berărie ce-ți amintește uimitor de aceea a lui Hans Mons, strălucit descrisă de Alexei Tolstoi în al său Petru I. Totul — mobilierul din lemn masiv, șemineurile rotunde, smălțuite albastru și verde, vasele smălțuite de asemenea și înșirate de-a lungul ferestrelor, rochiile de epocă ale fetelor care servesc berea — totul te îndeamnă să-l aștepți pe onestul stăpîn al localului care, din depărtarea a 300 de ani, parcă trebuie să vină dintr-o clipă în alta, rotofei și cu pipa în gură, gata de vorbă și glumă cu cei care i-au făcut cinstea să-i treacă pragul, dar trăgînd cu coada ochiului în juru-i și numărînd în gînd halbele, ba chiar sporindu-le puțin numărul atunci cînd clientul a băut prea mult ca să le mai știe socoteala...

Călătorești în Polonia de astăzi și în castelele restaurate care aparțin poporului, fiind fie muzee, fie instituții de stat, închipui cu un zîmbet năluca panilor de odinioară; zidurile cu aparență de veacuri au mirosul proaspăt; o dragoste nouă a redat viață clădirilor vechi. Cînd, la construcția tunelului subteran prin care trece o parte din artera Est-Vest străvechea biserică Anna era în primejdie să se surpe, în temeliile ei s-au făcut injecții de beton, ca unui bolnav și monumentul a fost salvat. Arhitecți, ingineri, pictori, decoratori, sculptori au ținut nenumărate congrese, au răscolit arhivele, au dat la iveală stampele și fotografiile, au ascultat mărturiile a mii de locuitori, totul pentru ca fiecare metru de zid al clădirilor istorice să fie întocmai ca înainte de război.

Iar îndărătul acestor ziduri viața este aceeași ca în toate marile centre ale lumii; prin ferestrele deschise răzbat melodiile radio-ului. Turnul de 82 de metri al primăriei medievale din Gdansk, avînd în vîrf statuia regelui Sigismund August, străjuiește liniștit forfota tramvaielor și autobuselor dintr-un port vestit al unei țări ce construește socialismul. Cel mai mare cinematograf din Polonia, „Leningrad kino", cu 1.200 de locuri într-o sală superbă, de un rafinament cu totul modern, construită recent, are o fațadă corespunzînd secolului al XVI-lea, pentru a nu strica unitatea de stil a Uliței Dluga.

Milioane de zloți pentru refacere, gigantice eforturi omenești pentru refacere, aur și sudoare pentru refacere. Dar războiul nu mai rînjește peste tot din știrbitura hidoasă a ruinelor. Sufletul polonez mai are multe răni, dar încet-încet, pacea vindecă totul.

Cînd spun „încet", raportez cuvîntul la dorul oamenilor, nu la ritmul de construcție și reconstrucție, care este impresionant de rapid. (Numai în capitală s-au ridicat 17.500 de camere în 1954; pentru acest an sînt prevăzute 20.000). „Ritmul varșovian", așa îl denumesc, cu justificată mîndrie, localnicii. Cei care lipsesc o vreme din oraș, apoi, întorcîndu-se, se bucură dinainte de surprizele pe care li le vor oferi străzile ce erau împînzite de schele, la plecarea lor. Sînt în construcție 22 de cartiere. Iată Muranow. Cartierul acesta se înalță pe locurile fostului ghetto. Departe se vede monumentul eroilor căzuți în răscoală, figuri dîrze de luptători, în mișcarea cărora ghicești întreaga disperare a luptei. Piatra acestui monument fusese pregătită de Hitler pentru triumful său în război! Istoria dă lecții bune. Jur împrejur, pe spații vaste, se ridică clădirile noi — școli, spitale, cinematografe, magazine, locuințe mai ales. Și iată un fapt vrednic de atenția posterității. Temeliile tuturor acestor case sînt făcute din moloz. Da, din molozul fostului gheto, moloz unificat, solidificat, pietrificat printr-un procedeu special; și astfel operele noi ale păcii fac un singur corp cu amintirile războiului, sînt legate de ele pe veci; semn elocvent al victoriei pline de jertfe a creației și vieții asupra distrugerii și morții.

Stema seculară a Varșoviei este sirena cu scut și spadă ridicată, întruchipare a Vistulei care-și apără libertatea; ea poate fi văzută pretutindeni îndeplinind funcțiunea de sigiliu edilitar. Frumos este mitul femeii cu coadă de pește. Și totuși, privind orașul în orele dimineții, așa cum pulsează năvalnic, așa cum își schimbă neîncetat înfățișarea, așa cum iradiază forță și bucurie prin toate casele, uzinele, parcurile și monumentele sale, nu poți să nu te gîndești că dintre toate plăsmuirile poetice ale antichității, simbolul cel mai potrivit pentru renașterea sa uimitoare ar fi doar pasărea Phoenix, care — după cum spune legenda — a reînviat din propria ei cenușă.

ȘTEFAN IUREȘ

Speranțele popoarelor pot fi îndeplinite

Sîntem în sala Messuhall. Lucrările Adunării Mondiale a Păcii se apropie de sfîrșit. O însuflețire neobișnuită domnește în rîndurile tuturor celor prezenți. Pe fețele delegaților, emoția clipelor istorice ce vor urma a șters cu desăvîrșire oboseala și încordarea ultimelor zile și nopți de lucru intens. Băncile Prezidiului și ale delegaților, loja presei, sînt arhipline. Nu lipsește nimeni de la acest moment solemn, așteptat cu încredere și speranțe de toate popoarele lumii.

Aflăm că cifra totală a celor ce au participat la lucrările Adunării s-a ridicat la 1841 de delegați și observatori, din 68 de țări, reprezentînd cele mai diferite pături sociale, profesiuni, credințe religioase sau concepții politice; 72 de delegați ai diverselor culte religioase, 146 de deputați și 74 de oameni de afaceri, 354 de muncitori și 57 de țărani, 145 oameni de știință și 146 poeți și scriitori se numără printre delegați.

În loja presei, 165 de ziariști și radioreporteri reprezentînd 107 ziare și 26 agenții de presă și-au comandat legăturile telefonice și așteaptă să comunice întregii lumi hotărîrile de la Helsinki.

Se apropie ora 12. În sală delegații în așteptarea emoționantă — care pare mai lungă ca oricînd — a deschiderii ședinței, s-au strîns în grupuri. Iată delegația franceză schimbînd cadouri și adrese cu vietnamezii. În alt colț al sălii englezi și sovietici, mai încolo germani și belgieni... Carnetele delegaților se îmbogățesc cu adresele a noi și noi prieteni devotați. Fiecare vrea să arate printr-un gest sincer, printr-o amintire cît de mică, prietenului de peste sute și mii de kilometri cu care a colaborat în Adunare, nu rare ori printr-un schimb viu și ascuțit de idei controversate, sentimentele nobile ce-l însuflețesc, căci discuțiile sincere, pornite din aceleași năzuințe, duc, ca și la Helsinki, la rezultatele dorite.

Nu există nimic mai emoționant, mai profund, decît această manifestare a marei înțelegeri a popoarelor, a acestei sărbători de neuitat a colaborării pașnice a oamenilor.

Neobositul luptător pentru pace, reprezentantul marelui popor chinez, Go Mo-jo, deschide ședința.

Reprezentanți ai celor 7 comisiuni care au funcționat timp de patru zile, au făcut în fața plenarei Adunării, rapoarte detailate asupra desfășurării lucrărilor în comisiuni. Fiecare din aceste rapoarte oglindește atmosfera de muncă încordată și rodnică ce a caracterizat lucrările comisiunii respective.

Zeci de oratori au luat cuvîntul la dezbaterile din comisiuni. Așa de exemplu, în comisiunea dezarmării au luat cuvîntul 52 oratori. Toți raportorii

Corespondență telefonică de la Helsinki

au subliniat din plin libertatea de opinii și de exprimare ce a domnit în timpul dezbaterilor care au fost largi, însuflețite, uneori pasionante.

Au fost exprimate opiniile cele mai diferite în problemele internaționale supuse discuției și texte divergente, uneori contradictorii, s-au înfruntat nu o singură dată. Dar atmosfera n-a încetat nici un moment să fie prietenoasă: aceeași voință de a apăra pacea a călăuzit pe toți vorbitorii.

Important este faptul că, așa cum a arătat scriitorul francez Madaule, președintele comisiunii „blocuri militare și securitate", s-a putut ajunge la soluții comune, la adoptarea unor texte pozitive și constructive, menite să exercite o puternică influență mobilizatoare asupra opiniei publice mondiale.

Citam cu titlu de exemplu dezbaterile din această comisiune. Cititorii noștri au reținut desigur că în problemele securității europene au fost dezbateri foarte aprinse. Astfel, într-o singură ședință în ziua de 26 iunie, au intervenit în discuții 30 de delegați. Cu toate acestea, discuția a permis să se realizeze un acord asupra a numeroase puncte, printre care sînt esențiale următoarele: opoziția fermă față de divizarea Europei în blocuri militare, divizare agravată de acordurile de la Paris; necesitatea unei înțelegeri între toate statele europene indiferent de orînduirea lor socială, în vederea asigurării securității lor și a organizării cooperării lor economice și culturale, la acest sistem de securitate colectivă urmînd să fie atrase și Statele Unite ale Americii; reunificarea Germaniei este legată de această concepție asupra securității colective; curentele de opinii care în diferite țări europene se desfășoară în sensul adoptării unui statut de neutralitate ca acela adoptat recent de Austria, trebuiesc susținute ca o contribuție la destinderea în Europa.

Această comisiune a exprimat cerințele imediate față de conferința celor patru puteri de la Geneva, printre care: convocarea conferinței generale a statelor europene, menită să dea naștere sistemului de securitate colectivă preconizat.

Dezbaterea din această comisiune și din toate celelalte fac așa dar dovada evidentă a posibilității realizării acordului în diferitele probleme.

Adunarea de la Helsinki, așa cum arată textul Apelului, a adus omenirii certitudinea că, în ciuda divergențelor adînci, în ciuda diversității opiniilor, acordul poate fi obținut asupra unor puncte importante și că tratativele pot rezolva un număr mare de probleme.

Oricine înțelege ce semnificație adîncă au aceste rezultate în preajma întîlnirii de la Geneva. Adunarea de la Helsinki a vorbit cu putere, nu numai despre marea dorință și porunca a popoarelor ca Geneva să ducă la destinderea internațională și la întărirea păcii: Helsinki este dovada vie că acordul între tezele divergente este posibil dacă participanții la discuții sînt însuflețiți de dorința de a-l realiza.

Documentul principal al Adunării, „Apelul de la Helsinki", arată clar și limpede ce așteaptă popoarele de la conferința celor patru puteri. Ei precizează că mai există încă forțe cărora le convine „războiul rece" și sînt împotriva apropierii celor patru puteri. Adunarea de la Helsinki cheamă opinia publică să se opună acestor forțe și să sprijine pe negociatori. Cuvintele Apelului: „Contradicțiile internaționale pot fi rezolvate, pace cu pace. Speranțele popoarelor pot fi împlinite" pornesc acum spre cele patru colțuri ale lumii chemînd popoarele să-și intensifice acțiunile lor pentru ca marile speranțe pe care le-a deșteptat Adunarea de la Helsinki astăzi, să devină marile realizări ale zilei de mîine.

Aceste sentimente au justificat entuziasmul cu care Adunarea a primit textul Apelului de la Helsinki. După lectura Apelului de la Helsinki de către deputatul francez Emanuel d'Astier de la Vigerie, ședința a fost suspendată pentru votarea Apelului de către fiecare delegație națională în parte.

Sîntem în mijlocul delegației poporului nostru. Emoția ne stăpînește pe fiecare. Rînd pe rînd semnăturile celor trimiși să exprime profunda voință de pace ce însuflețește poporul nostru, se înșiruie pe Apel, aprobînd pe deplin istoricele hotărîri ale Adunării de la Helsinki. Nu există pentru poporul nostru dorință mai profundă decît de a îndrepta toate forțele sale creatoare spre muncă pașnică și constructivă, de a trăi în relații de colaborare prietenească, pe bază de egalitate reciprocă, cu toate popoarele lumii.

La redeschiderea ședinței se comunică, în aplauzele și ovațiile entuziaste care continuă minute în șir, rezultatul votului: reprezentanții popoarelor au aprobat în unanimitate Apelul de la Helsinki.

In sală răsună cuvintele calde, prietenoase, ale lui Go Mo-jo care rostește cuvîntul de închidere. Păstrînd în amintire zilele de neuitat ale Adunării de la Helsinki, delegații se despart cu urarea comună: Inainte, spre noi succese ale păcii.

C. RADUCANU
I. FINTINARU

Conferința de la Salzburg a ambasadorilor Indiei din țările Europei

VIENA 29 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, la 26 iunie s-a deschis la Salzburg sub președinția lui Jawaharlal Nehru, primul ministru și ministru al Afacerilor Externe al Indiei, conferința ambasadorilor Indiei din țările Europei.

La lucrările conferinței participă Shrimati Pandit, înalt comisar al Indiei la Londra, K. P. S. Menon, ambasadorul Indiei la Moscova și Varșovia, Malik, ambasadorul Indiei la Paris, precum și ambasadorii Indiei în Germania occidentală, Elveția, Austria, Egipt, Belgia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Italia și Olanda.

În cercurile din apropierea conferinței se declară că în cadrul conferinței va avea loc un larg schimb de păreri asupra problemelor europene în general și asupra înrîuririi lor asupra politicii Indiei.

După conferință, în ziua de 30 iunie, Nehru va pleca cu avionul la Belgrad.

Situația în Vietnamul de sud

NEW YORK 29 (Agerpres). — Agențiile americane anunță din Saigon că în regiunea Long Suen din Vietnamul de sud continuă luptele între trupele guvernului Ngo Dinh Diem și armata celor doi conducători ai sectei religioase budiste „Hoa-Hao" — generalii Tran Van Soai și Bakut.

★

NEW YORK 29 (Agerpres). — După cum anunță din Saigon corespondentul agenției United Press, fostul șef al statului major al armatei sud-vietnameze, generalul Nguen Van Hin, după o ședere de o lună și jumătate în Vietnamul de sud, a sosit pe neașteptate la Paris la 28 iunie și i-a prezentat lui Bao Dai un raport despre situația din Vietnamul de sud.

Simbria spionilor americani e în pericol...

WASHINGTON 29 (Agerpres). — Într-un raport de 48 de pagini adresat Congresului american, comisia Hoover critică organele serviciului de spionaj american pentru că „nu au știut să culeagă informații suficiente" din țările lagărului socialist. Raportul, întocmit sub conducerea generalului în retragere Mark Clark, fost comandant al trupelor americane agresoare din Coreea, cere „o mai mare îndrăzneală" în culegerea informațiilor de spionaj necesare Statelor Unite, chiar dacă va trebui „să se accepte anumite riscuri politice și diplomatice calculate".

Un raport mult mai mare „extrem de secret" asupra activității agenților americani de spionaj în străinătate nu a fost dat publicității el fiind trimis direct președintelui Eisenhower din cauza „conținutului său foarte delicat".

CU APARATUL FOTOGRAFIC pe GLOB

Între 7 și 10 iulie, va avea l... în Elveția, la Lausanne, Co... gresul Mondial al mamelor pe... tru apărarea copiilor.

Acest Congres va exprima hotărîr... mamelor de pretutindeni de a apă... copiii — viitorul omenirii, de ur... unui nou măcel mondial, va da po... bilitate mamelor să ceară în num... fericirii fiilor lor, al întregii omenir... zolvarea pe cale pașnică a proble... lor internaționale litigioase. În ac... timp, delegatele la Congres vor vo... despre condițiile de viață ale copii... din diverse țări. Ele se vor ridica ... fermitate împotriva cursei înarmări... care apasă ca o povară pe umerii ... poarelor și vor cere interzicerea fo... sirii armelor de exterminare în m... Ele vor cere ca uriașele resurse e... nomice înghițite de cursa înarmă... să fie destinate nu morții și distru... rii, ci îmbunătățirii vieții copiilor ... diverse țări, progresului omenirii.

Prima fotografie înfățișează ci... copii japonezi lîngă niște obuze ... din raza poligoanelor de tragere ap... ținînd trupelor ... ocupație americ... viața copiilor ja... nezi, și nu numa... lor, este amenința... de pregătirile de ... boi ale militariști... din S.U.A.

A doua fotogr... reprezintă o dem... strație a feme... din Hamburg (G... mania occident... Pe pancartă se p... te citi următoare... „Pace înseamnă ... ne — război înse... nă moarte! Noi ... rim pacea și feric... copiilor noștri!"

SCURTE ȘTIRI

● Miercuri seara, după ședința de închidere a Adunării Mondiale a Păcii, a avut loc o ședință în cadrul căreia a fost ales noul Consiliu Mondial al Păcii.

După ședință, membrii noului Consiliu s-au întrunit pentru a alege Biroul și secretariatul Consiliului Mondial al Păcii.

● La 29 iunie delegațiile Uniunii Sovietice, R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Bielorusă la sesiunea jubiliară a O.N.U. au părăsit New York-ul plecînd spre patrie.

● După cum anunță ziarul „L'Humanité", în zilele de 7 și 8 iulie, la primăria suburbiei pariziene Chantilly va avea loc o plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Francez. Pe ordinea de zi a plenarei figurează două probleme: 1) Dezvoltarea luptei pentru pace (raportor Laurent Casanova); 2) Crearea unui front unic al clasei muncitoare și lupta pentru apărarea revendicărilor oamenilor muncii (raportor Marcel Servin).

● La 29 iunie, Camera Comunelor (din Anglia) a ratificat Tratatul de stat cu Austria.

● Potrivit relatărilor agenției France Presse, încercările de a rezolva criza de guvern din Italia, declarată la 22 iunie prin demisia cabinetului Scelba, n-au dus încă la nici un rezultat.

● Potrivit relatărilor ziarului „Cefa... bao", în R. P. Chineză la Șanhai au ... arestați 53 de membri ai organiz... contrarevoluționare „Iguandao", care ... adăpostul propagandei religioase, d... șurau o activitate contrarevoluționară...

● În marele port belgian Anvers ... tinuă greva docherilor care cer spo... salariilor. Pentru a lupta împotriva s... gătorilor de grevă, greviștii au posta... port pichete. În port a încetat activi... și aproximativ 175 de vase sînt imo... zate.

● La 28 iunie, în Bundestagul d... Bonn au continuat dezbaterile în legă... cu proiectul de lege privitor la rec... rea de membri pentru viitoarea ar... vest-germană.

Adepții creării cît mai grabnice a ... armate vest-germane au reușit să î... nească voturile necesare pentru a în... proiectul de lege comisiei Bundestag...

● Asupra cîtorva state din S.U.A. ... abătut puternice uragane însoțite de ... torențiale și descărcări electrice. U... nul a distrus parțial localitatea S... bluff din Nebraska. În Texas descăr... electrice au făcut mai multe victim... total, în urma uraganului au murit ... persoane, iar aproape 100 au fost r...

Inchiderea seminarului internațional al studenților în agricultură

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 iunie, seminarul internațional al studenților din institutele de învățămînt agricol și-a încheiat lucrările. Ședința de închidere a fost prezidată de Ko Tun Șen, secretar al Uniunii Internaționale a Studenților (U.I.S.).

Vasile Pungan (Romînia) președintele comisiei, Alan Perguson (Anglia), Alexandre Antoine (Belgia), Doncio Doncev (Bulgaria), George Vaade (Danemarca) au făcut comunicări despre rezultatele discuțiilor.

După aceea, au urmat discuții pe marginea proiectului de declarație comună a participanților la seminar. Din însărcinarea prezidiului, proiectul a fost prezentat de Maurice Carel, reprezentantul Franței. Delegații Bulgariei, Danemarcei, Romîniei, Africii de nord, Indoneziei, Franței, Indiei, Suediei, Angliei au propus complectări și amendamente. După aceea, declarația comună a participanților la seminar a fost adoptată în unanimitate.

Participanții la seminarul internațional au subliniat că el s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie, la un înalt nivel științific și a fost bine organizat. În declarație se arată că asemenea seminarii contribuie la răspîndirea cunoștințelor, la schimbul de experiență în activitatea de cercetări științifice a studenților, la întărirea prieteniei între popoare și la cauza menținerii păcii.

Participanții la seminar recomandă studenților de la diferite instituții de învățămînt agricol să stabilească legături reciproce, să organizeze schimb de specialiști și de literatură, filme, expoziții, manuale școlare, disertații, lucrări de diplomă și materiale informative pe teme care fac parte din studiul studenților.

Uniunii Internaționale a Studenților i se recomandă să examineze propunerile privind organizarea seminarului următor în anul 1956. U.I.S. trebuie să examineze de asemenea, în colaborare cu organizațiile studențești de la instituțiile de învățămînt agricol din țările respective, problema organizării unor seminarii regionale în anul 1956 în Asia, America Latină și Africa.

În încheiere, studenții au făcut schimb de daruri. În semn de mulțumire față de Comitetul de pregătire pentru organizarea excelentă a seminarului Ko Tun Șen i-a înmînat lui Valentin Vdovin, reprezentant al Comitetului antifascist al tineretului sovietic, „Steagul Uniunii Internaționale a Studenților".

Declarațiile făcute de A. Pinay reprezentanților presei

PARIS 29 (Agerpres). — După cum relatează agenția France Presse, la 29 iunie ministrul de externe al Franței Antoine Pinay s-a întors la Paris venind din S.U.A. unde a participat la sesiunea jubiliară a Organizației Națiunilor Unite. La sosirea pe aeroportul Orly din Paris, Antoine Pinay a declarat reprezentanților presei, potrivit relatărilor agenției France Presse, că „întrevederile de la San Francisco au fost foarte fructuoase" și că „există întotdeauna posibilitatea unei înțelegeri atunci cînd oamenii se întîlnesc pentru a încerca să înlăture divergențele".

Ministrul de externe francez a subliniat că a găsit din partea delegației sovietice participante la sesiunea de la San Francisco „o vie dorință de a găsi puncte de apropiere și o dorință hotărîtă de a discuta cu Franța problemele care interesează cele două țări".

Note externe

Criminalitatea în rîndurile tineretului din S.U.A.

Problema criminalității în rîndul tineretului american preocupă deopotrivă numeroase organe de presă de peste ocean ca și o serie de ziare care apar pe continentul nostru. Interesul pentru această problemă nu provine numai din goana după senzațional, ci și din proporțiile îngrijorătoare pe care le ia delicvența în sînul tinerei generații din S.U.A. și din influența exercitată asupra tineretului din alte țări capitaliste. Recent, cunoscutul ziar burghez italian „Il Messagero" a dedicat un articol acestei probleme. Articolul merită a fi menționat datorită faptelor pe care le dezvăluie. „Il Messagero" scrie:

„Nu de mult un băiat de 15 ani, William Brankenship, a fost ucis pe stradă, cu un glonte de revolver de către un alt băiat, de 17 ani. Singura vină a lui Brankenship era că nu făcea parte din nici una din numeroasele bande de băieți care cutreieră Manhattanul și alte cartiere ale New Yorkului și că era foarte bine îmbrăcat. În aceeași zi în care a fost ucis Brankenship, comisarul de poliție din orașul New York, dl. Adams, a publicat un impresionant raport cu privire la creșterea criminalității în rîndurile tineretului. In 1954, din cei 2.700 delicvenți arestați pentru furt, 1226 erau tineri sub 21 ani și 505 erau de 16 ani. Printre hoții de automobile procentul de tineri a fost de 73,8 la sută, iar printre infractori a fost de 62,7 la sută".

„Il Messagero" nu se oprește aci cu constatările. Ziarul italian arată că în New York și în împrejurimile sale există cel puțin 100 de bande de tineri. În general membrii bandelor poartă semne distinctive cum ar fi dragoni fumînd, tigri, cranii sau altele de același gen.

Ziarul italian, pe baza unui raport publicat recent, de oficiul de educare a tinerilor din orașul New York descrie una din aceste bande. Din bandă — denumită „Minotauri" — fac parte 65 băieți între 15 și 20 ani. „Il Messagero" subliniază că:

„la început 38 din ei avuseseră precedente penale și 15 erau cunoscuți de poliție ca adepți ai stupefiantelor".

Mai aflăm din articolul publicat de „Il Messagero" că în orașele mai mici și la țară există bande de tineri care au legături cu cele din New York și din Chicago. Aceasta înseamnă că bandele de tineri criminali au o rețea întinsă și se pare bine organizată.

În ceea ce privește formele de manifestare a criminalității în rîndul tineretului american „Il Messagero" are dreptate. Dar ziarul italian greșește într-o altă privință. Dacă „Il Messagero" dezvăluie o seamă de fapte, în schimb el se ferește să arate și cauzele lor, deși la un moment dat face o apreciere oarecum realistă a vieții din New York. Încercînd să se pună în postura naivității, ignorînd ridicolul, ziarul italian afirmă că tinerii criminali „pentru a nu se lăsa dominați de singurătate se unesc în asociații și în corporații, în sînul cărora trăiesc ca într-o mică comunitate".

Nu „singurătatea" este de vină! Viciul și crima nu sînt un refugiu în căutarea unui... mediu mai sănătos. Criminalitatea din sînul tineretului american este un produs al unor acțiuni susținute cu bună știință în Statele Unite ale Americii: incitarea la război, cultivarea discriminării rasiale, isteria anticomunistă, promovarea brutalității și a ilegalității atît pe plan intern cît și extern. Și toate acestea în mod firesc își pun pecetea asupra conduitei unei părți a tineretului american. Despre acestea „Il Messagero" nu pomenește din motive lesne de înțeles...

E. O.

Cultură fizică și sport

IN CINSTEA FESTIVALULUI

Concursurile sportive ale tineretului

★ Alți 23.000 tineri participanți la concursuri ★ Noi baze sportive ★ Trecerea normelor G. M. A.

Iași — *Nenumărate vești sosite de pe întinsul regiunii Iași vorbesc despre succesele obținute de tinerii care participă la Concursurile sportive ale tineretului. Pînă în prezent în regiunea Iași la întreceri au participat peste 23.000 de tineri. O intensă activitate depun comisiile de organizare, în procurarea de echipament sportiv și pentru amenajarea bazelor sportive. În raionul Pașcani, de pildă, s-a început pe scară largă confecționarea materialelor sportive din resurse locale. La gospodăria agricolă colectivă din comuna Muscelul de Sus s-a amenajat prin muncă voluntară un teren de fotbal iar în celelalte sate dimprejur s-au amenajat numeroase terenuri de volei, piste pentru cursa cu obstacole G.M.A. etc.*

Pînă în prezent în întreg raionul au fost construite prin muncă voluntară 39 piste pentru cursa cu obstacole G.M.A. Numeroase terenuri de fotbal și volei au fost construite și în satele Belcești, raionul Hîrlău, Drăgușani, la G.A.C. Poenari, la G.A.C. și G.A.S. Cuci, raionul Negrești etc., prin munca entuziastă a sute de tineri și tinere.

Concursurile sportive ale tineretului sînt un minunat prilej pentru trecerea probelor G.M.A. Peste 110 tineri și tinere din raionul Codăești și-au trecut cu acest prilej toate probele complexului, obținînd insigna G.M.A. și F.G.M.A. Fruntași în această acțiune sînt tinerii din satele Grogești și Tăcutu, raionul Codăești, care au obținut cel mai mare număr de purtători ai insignei G.M.A.

Corespondent
URSU EUGEN

Cluj — (De la corespondentul nostru). În satele din raionul Huedin, Concursurile sportive ale tineretului se bucură de o largă popularitate în rîndurile tinerilor țărani muncitori. Ca urmare a muncii de agitație desfășurată de organizațiile U.T.M., crește neîncetat numărul participanților la concursurile sportive, se desfășoară acțiuni de amenajare a noi terenuri. Pînă în ultimul timp, peste 1.700 de tineri au participat la diferite discipline sportive prevăzute în regulamentul concursurilor evidențiindu-se în mod deosebit tinerii din comunele Mînăstireni, Sîncraiu Almașului, Aghireș.

Tot în această perioadă de timp au fost amenajate în cadrul raionului prin muncă voluntară 12 terenuri de volei și 6 de fotbal, s-a reconstruit o popicărie în comuna Aghireș. Tinerii din Huedin au prestat peste 2.000 ore de muncă voluntară pentru terminarea unui stadion prevăzut cu un teren de fotbal, două de volei, unul de tenis, unul de baschet, o pistă de alergare și o tribună cu o capacitate de 500 de locuri.

Hunedoara — *Concursurile sportive ale tineretului se desfășoară cu succes în raionul Hunedoara. În comunele Cristur, Răcăștie, Toplița, Băcia, Streisingiorgiu, Hăjdat, Concursurile sportive ale tineretului au antrenat numeroși sportivi.*

În comunele Hăjdat, Băcia și Tîmpa, profesorii de educație fizică Tranca Ana și Șotinga Ioan au sprijinit comisiile de organizare comunale în alcătuirea unor echipe sportive. Așa de pildă în comuna Hăjdat tinerii și-au format o echipă de fotbal și una de volei, participînd pentru prima dată la o întrecere sportivă de mare amploare.

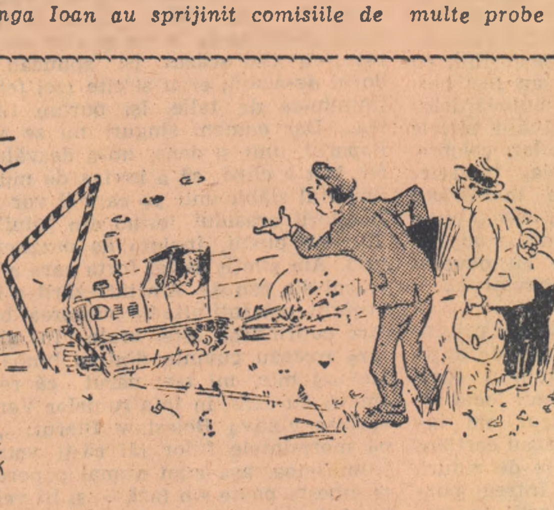
Competițiile sportive organizate în cinstea Festivalului au căpătat în raionul Hunedoara un larg caracter de masă. Astfel, la întrecerile de atletism au participat peste 1500 de tineri. Numai într-o singură zi, în orașele Hunedoara și Calan au participat la întrecerile atletice peste 1000 de tineri sportivi.

Tinerii cicliști din satul Streisîngiorgiu, precum și cei din Calan, Teliuc și Hunedoara au luat zilele trecute startul în prima lor cursă oficială. 10 echipe de fotbaliști își dispută întîietatea.

Întrecerile de șah s-au bucurat de mult succes. Numai în orașul Hunedoara au participat la concursuri peste 3000 de tineri.

Concursurile sportive ale tineretului în raionul Hunedoara au constituit totodată un minunat prilej pentru trecerea normelor complexului G.M.A. Peste 250 de tineri din Hunedoara, 18 din Calan, 100 din Simeria, 70 din Teliuc au trecute pe carnetele lor de aspiranți una, două, sau mai multe probe ale complexului G.M.A.

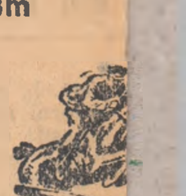
Președintele sfatului popular din comuna Leleasca, raionul Vedea, regiunea Pitești, a arat... terenul sportiv din comună.

— Mai repede, mai cu viață! Sînteți doar pe terenul de sport...

Desen de A. MATTY

Concursul Internaționa... de hipism

Miercuri după amiază, pe noul hipodrom construit în Parcul raionului „Gh. Gheorghiu-Dej" (Splaiul Independenței) a început concursul hipic internațional de obstacole și dresaj la care participă călăreți de frunte din U.R.S.S., R. P. Ungară, R. P. F. Iugoslavia, Suedia și R. ... mînă. Această competiție stîrnește ... mare interes deoarece constituie u... lej de verificare a pregătirii concu... lor din cele cinci țări partici... înaintea desfășurării probelor de ... din cadrul Jocurilor Olimpice ca... vor disputa, după cum se știe, an... tor la Stockholm.

După defilarea concurenților, ... mele comisiei de organizare a con... lui, participanții au fost salutați d... Gheorghe Vidrașcu, președintele Co... centrale de călărie. Apoi, pe covor... perit de iarbă, presărat cu obstacol... ticolore, al hipodromului au încep... trecerile în proba de deschidere ... cole) la care s-au înscris 73 concure...

Cele mai bune rezultate le-au ... sportivii sovietici care s-au clasat ... mele locuri în ordinea următoare: ... vorski (U.R.S.S.) pe calul Manevra ... penalizări 40"3/10; 2. V. Ri... (U.R.S.S.) zero penalizări 43"9/10 ... Lilov (U.R.S.S.) zero penalizări 44"...

Astăzi programul cuprinde: ora ... dresaj categoria A., ora 16—20,30, ... de juniori R.P.R. și proba de ob... pentru categoria mijlocie.

(Ager...

Pe scurt

★ Miercuri s-a încheiat la Sulina campio... publican de mare fond pe Dunăre la canot... și canoe). Timp de aproape 20 zile cei ... 200 de canotori, reprezentînd 8 asociații ... s-au întrecut de-a lungul a 850 km. împărți... etape. Titlul de campion în proba de ca... vidual a fost cucerit de echipajul C. Petres... Barbu (Locomotiva) cu timpul de 54h29'... primul loc în clasamentul pe echipe la c... clasat echipajul asociației Locomotiva, iar ... echipajul asociației Flamura Roșie.

★ La 29 iunie s-a desfășurat la Moscova ... internațională prietenească de polo pe a... echipele reprezentative ale U.R.S.S. și R.P... slavia. Sportivii sovietici au obținut vic... 5—3 (3—2) după un joc deosebit de dispu...

★ Sîmbătă și duminică va avea loc ... Snagov întîlnirea internațională de caiac ... dintre echipele selecționate ale R.P.R. și ... gare. Această nouă întîlnire de canotaj s... interes deosebit în rîndul amatorilor de sp... pa R.P. Ungare se numără printre cele ... din lume la această ramură a canotajului... leiul ultimei ediții a campionatelor mondi... Macon (Franța), canotorii maghiari au ... primul loc în 6 probe, cucerind în ... dalii de aur. Echipele R.P. Ungare ... miercuri dimineața în Capitală.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.70. Secția scrisori Tel. 7.68.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 - 52